ONZE OMBRES

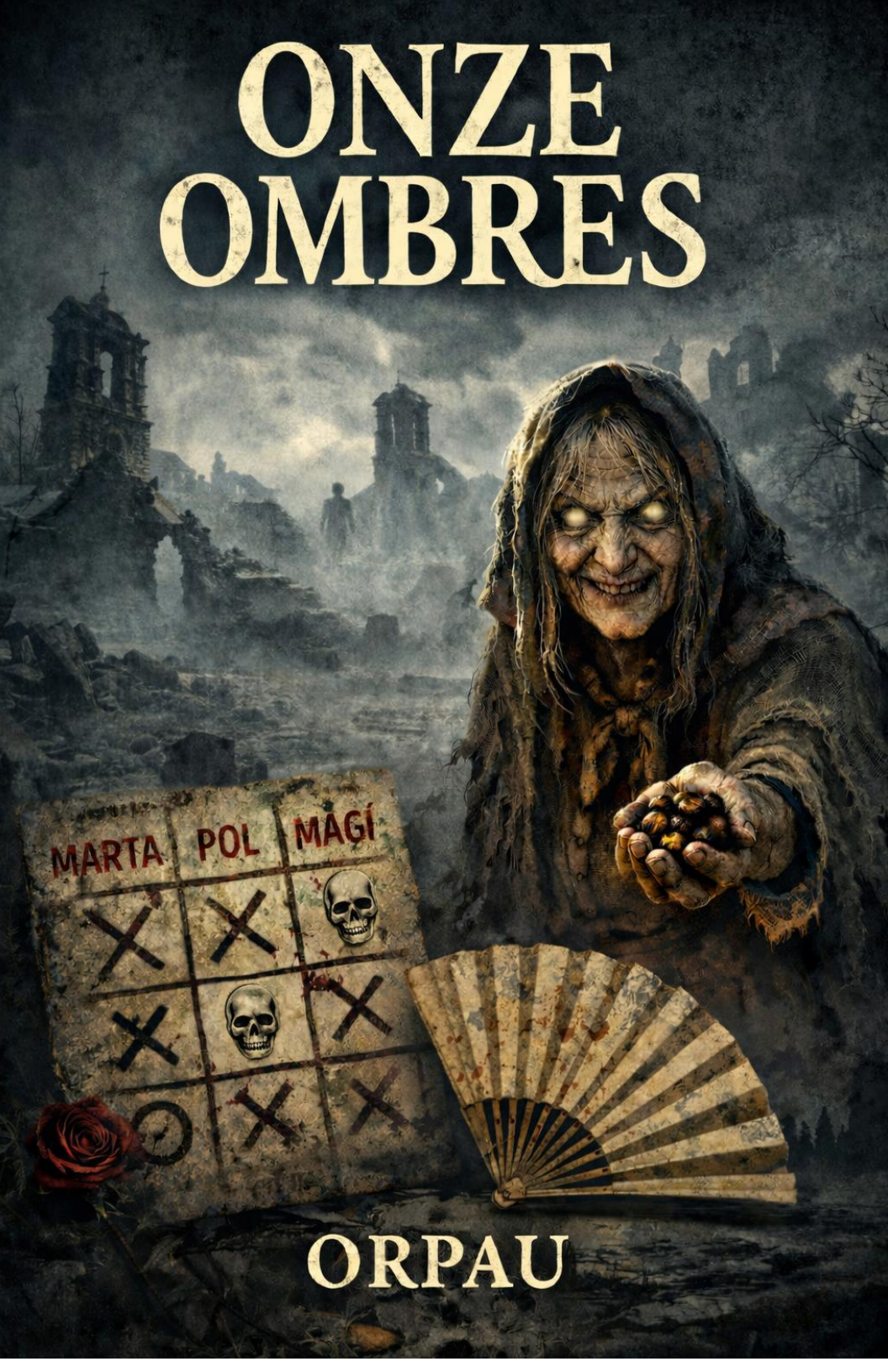

ORPAU

ALTRES PUBLICACIONS

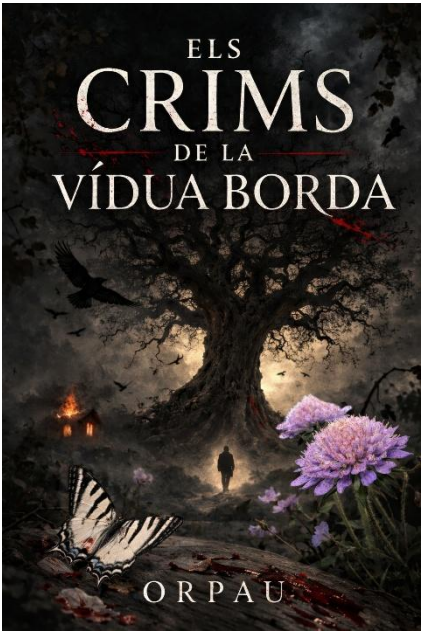

MÉS INFORMACIÓ A:
WWW.LECTURAENCATALÀ.CAT

ONZE OMBRES

© 2023 ORPAU.
El contingut **d'ONZE OMBRES** està protegit per drets d'autor.
Es permet la compartició sense finalitat comercial sempre que se citi l'autoria i no es modifiqui el contingut.
Per a qualsevol altre ús, cal autorització prèvia.

Diuen que el món és un lloc segur fins que deixes de mirar endavant.

Tots caminem amb una certesa fràgil, convençuts que els monstres només viuen a les pantalles o en les llegendes que els avis explicaven a la vora del foc. Però la realitat té esquerdes i de vegades, l'horror no viu lluny: s'amaga en una jaqueta blanca sota els llums d'una plaça, en una gravadora oblidada en una botiga d'antigalles o en el tres en ratlla dibuixat a la pols d'una escola on no s'hauria d'haver entrat mai.

En aquestes pàgines trobareu onze relats que s'alimenten de les nostres pors més quotidianes. Des de la culpa que ens rosega per dins quan no ens atrevim a actuar, fins a les malediccions antigues que tornen per reclamar el seu deute, passant per la violència freda d'aquells que viuen a la porta del costat.

Vivim en l'era dels influencers i els vídeos en directe, però ni tota la tecnologia del món ens pot salvar quan el passat decideix que és hora de tancar el cercle. Perquè hi ha secrets que no es poden enterrar, bardisses que no deixen de créixer i processons que s'han de seguir, es vulgui o no.

Agafeu aire. No us confieu. I, sobretot, no deixeu mai de vigilar... de cua d'ull.

ORPAU

RELATS

1. De cua d'ull
2. El núvol
3. El dorsal retirat
4. La gravadora
5. El poble pot estar segur
6. Tatuatges letals
7. El vano
8. La bardissa
9. La processó de la castanyera
10. Tres en ratlla
11. La reforma

1

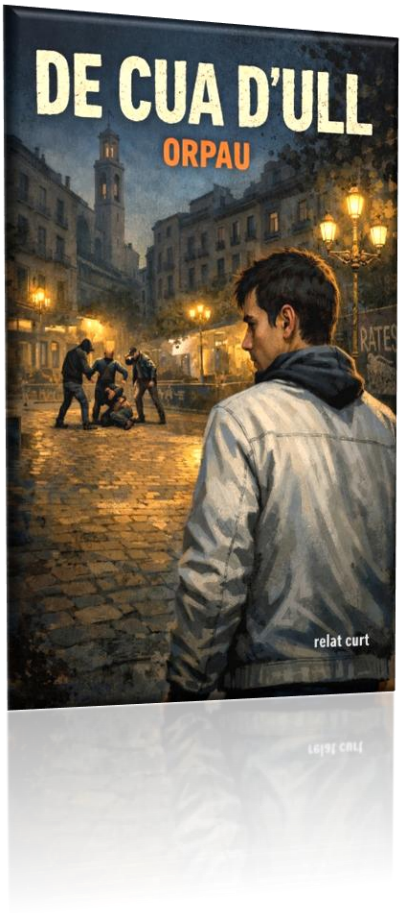

Tan bon punt giro la cantonada, m'adono que ha estat un error passar per aquí. Sempre procuro anar per la Meridiana, sobretot de nit, perquè hi ha més gent. Però avui, amb la tempesta a l'horitzó i les presses per arribar a casa abans que m'enxampi la pluja, he optat pel camí curt. Gran idea, Vicenç.

A la plaça hi ha merder, com gairebé sempre.

«No et moguis i no et veuran», em dic, vigilant de cua de l'ull.

Estic sol. Massa sol. I la jaqueta blanca que duc no ajuda gens a passar desapercebut.

Els gemecs de la víctima, estirada a terra mentre tres energúmens la colpegen, se senten de lluny. No puc intervenir; si m'hi fiqués, acabaria igual. «El cementiri està ple de valents», penso. Jo no en soc cap.

—Vinga, aixeca't! —crida un d'ells—. No eres tan valent fa uns minuts? Què deies que ens faries?

—Au, Xavi, passem d'aquest imbècil i tornem a la festa.

—Sí, un segon. —Cop de peu a l'esquena.— Au, aixeca't, valent!

«Com vols que s'aixequi, imbècil? No veus que no pot?»

Miro la plaça: buida. Però és normal tenint en compte que és dimarts, falta poc per la mitjanit i, a més, plou. És un escenari gens agradable per a passejar.

Els gemes del noi sonen més apagats. I a mi em sap greu, de debò, mes no puc intervenir sense sortir malparat. Insisteixo: «No soc cap valent». A més, què guanyaríem?

Cauen les primeres gotes... torno a mirar de cua d'ull... no, no m'hi puc ficar, perquè allò no va amb mi.

Segueixo camí mentre penso que els veïns deuen haver trucar a la policia. Tanmateix, quan arribi al portal, ho faré jo... per si de cas.

Truco al 112. La dona que em contesta, després de demanar-me totes les meves dades, em diu que no té constància de cap aldarull i que de seguida passa avís perquè s'apropi una patrulla... Com pot ser que no hagi trucat ningú? Perquè aquells impresentables criden de valent.

En fi, que les patrulles triguen una bona estona a arribar. Perquè us feu una idea: espero que baixi l'ascensor, que era a l'àtic; pujo fins a casa, entro, faig un pipí —perquè si no exploto—, em canvio de roba i surto al balcó, i encara ni se'ls intueix. Sort que els he dit que era urgent!

Per sort, aquells brètols ja no colpegen el noi; ara només se'n

riuen mentre li remenen les butxaques.

Trec el mòbil amb les mans tremoloses i gravo. No sé per què. Suposo que per si cal.

Al cap d'uns minuts, la plaça s'omple de llums blaves. Mossos i guàrdia urbana. Els tres pinxos surten corrents carrer de les Antilles amunt, com a rates.

Respiro i penso, badallant: «Bé, solucionat. Ja puc anar a dormir».

Torno a l'habitació de puntetes. No vull despertar en David. Quan té entrenament, cau rodó. El sento roncar i, no sé per què, això em tranquil·litza.

M'estiro al llit i, abans que pugui tancar els ulls, em vibra el mòbil.

És l'Hug. Per missatge em pregunta si he arribat bé.

«Òndia, tio, quina por! Aquí, a la plaça de les Rates, fotien d'hòsties a un noi a pocs metres. Jo estic bé.»

«I què has fet?»

«Trucar a la policia, què si no? Eren tres contra un. Si arribo a dir res, segur que em foten a mi»

«Segur. Has fet bé. Perquè segons amb quina gent, mai se sap»

I m'ho crec.

Apago el llum amb la consciència lleugera. No trigo a adormir-me.

Fins que...

—Què dimonis?!

—Vicenç Muntané? —diu una veu que no conec—. Soc la sergent Morer, dels Mossos d'Esquadra. Coneix vostè David

Muntané?

El meu cor em fa un tomb.

David.

D'un salt m'aixeco i, mentre segueixo parlant, vaig cap a la seva habitació.

—Sí... és el meu germà. Passa res?

Silenci massa llarg.

—Cap a les dotze hem rebut una trucada per una baralla. En arribar, el seu germà era a terra. L'han traslladat a l'Hospital de Sant Pau. Tres joves l'han assaltat, volien robar-li el mòbil. Els hem detingut, però serà difícil imputar-los si ell no els reconeix. Alguns veïns han informat de la presència d'un home amb jaqueta blanca. El busquem per si pot aportar més informació.

Empal·lideixo. La jaqueta blanca. La plaça. Els crits. Les ombres. Tot em torna com una puntada al pit. M'observo les mans fredes i inútils.

—D'acord... —murmuro—. Ara mateix hi vaig.

Penjo sense saber ben bé què faig. Em vesteixo a trompades, amb la sensació absurda que cada segon que passa és culpa meva. Baixo les escales corrents; l'ascensor em sembla una burla. A fora encara plovisqueja. L'asfalt brilla com un mirall trencat.

Pel camí cap a l'hospital, tot em parla: cada fanal, cada portal, cada ombra és una acusació. "No et moguis i no et veuran", em deia. I m'han vist. M'han vist perquè jo he mirat. He vist. I no he fet res.

A urgències, l'olor de desinfectant em mareja. M'identifico, balbucejo el nom del meu germà. Em fan esperar. Esperar:

l'única cosa que sé fer bé.

Quan finalment surt una infermera, em mira amb aquella expressió neutra que ja diu massa.

—És el seu germà, oi? Està conscient, però molt adolorit. Té una costella trencada, una commoció lleu i diversos hematomes. Ha tingut sort.

Sort.

Entro a l'habitació. En David està estirat, amb un ull inflat i el llavi partit. Sembla més petit. Més jove. Més fràgil. Quan em veu, intenta somriure, però se li torça la cara.

—Ei... —em diu—. Quina cara que fas.

No puc parlar. Em quedo dret, com un imbècil, sense saber si abraçar-lo o demanar-li perdó o sortir corrents.

—M'han robat el mòbil —afegeix—. Bé, ho han intentat. He cridat. Pensava que algú sortiria.

Algú.

—Has cridat molt? —pregunto, amb un fil de veu.

—Sí... —Fa una ganyota.— Però no hi havia ningú. Amb el fres que fotia.

Em mira als ulls. I jo baixo la mirada.

Més tard arriben els mossos. La sergent Morer m'observa atentament. No diu res de la jaqueta blanca, però sé que ho sap. Ho noto a la manera com em mira, com qui ja ha lligat fils invisibles.

—El seu germà haurà de reconèixer els agressors —diu—. I potser necessitarem algun testimoni.

Assenteixo massa de pressa.

—Jo... —començo—. Jo vaig veure alguna cosa.

Les paraules em pesen com pedres. Les arrossego fora, una a una. No ho explico tot. No dic que vaig mirar. No dic que vaig dubtar. No dic que vaig marxar.

Però aquella nit no dormo.

Ni l'endemà. Ni l'alt

Perquè ara sé una cosa: no cal ser un monstre per fer mal. N'hi ha prou amb ser covard.

I això... això sí que no em deixa dormir.

2

Què ha estat aquest retruny? I aquest altre? Pel soroll sembla que el cel està emprenyat i es prepara per fotre'n una de grossa.

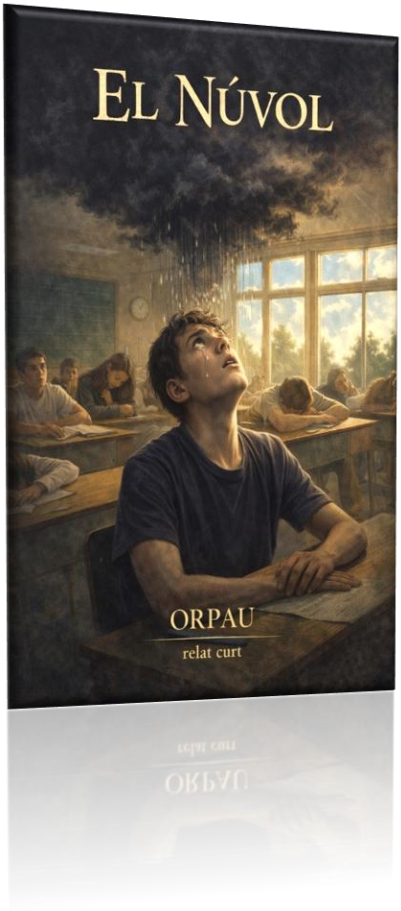

Des d'on m'assec a classe, només veig l'edifici del davant, però la llum que entra diu que fa un dia espatarrant. A més, puc notar la calor, perquè m'estic desfent... i, de cop, torna a tronar com si hagués arribat la fi del món.

Miro en Quim. Aliè als espetecs, intenta no adormir-se mentre escolta el nou mestre de tecnologia. No té sang a les venes aquest home! Clavo els ulls a la resta de companys i companyes. Tots imiten en Quim.

No pot ser. De debò que cap d'ells sent la tronada? Però si sona com dos lleons barallant-se!

Tot d'un plegat, una gota em cau al nas. Alço la mirada i gairebé caic de la cadira: un núvol gris enorme balla al vent, just damunt meu. Llavors, una altra gota...

Intento dissoldre'l bufant i movent les mans. Els núvols són només gotes d'aigua, oi? Si els toques, desapareixen... però aquest és tossut. No es mou gens. I segueix degotant.

En Quim em mira, posant-se l'índex a la templa com dient: «Estàs flipat o què?»

Sí. Potser m'he tornat boig. Coses de fantasmes? A l'institut? Per què només jo?

És increïble que ningú el vegi. Gran, fosc, i sona com els meus budells abans de l'entrepà de llonganissa.

Aixeco la mà per anar al lavabo, perquè si continuo així, segur que em cau una advertència. I si passa, com li explico a aquest home que estic així perquè tinc un núvol invisible damunt meu?

Les gotes cauen més seguides. Si això continua, semblaré una font.

Surto de classe. Ningú m'observa. Ni el professor. Com poden no veure el núvol? S'apropa, creix i palpita com si tingués vida pròpia. És que és impossible que ningú més el vegi!

Sospiro. El passadís està buit. L'aigua m'escorre per l'esquena. No puc quedar-me. Corro cap al lavabo. Cada pas deixa un rastre humit.

Giro per una cantonada i xoco amb la mestra d'anglès, la Laura. Li explico que no és culpa meva, que no sé què passa... i ella em mira com en Quim. Miro el reflex al vidre... i no hi ha res. Res invisible que m'empaita.

Miro a dalt. Allà hi és.

Miro el reflex. No hi ha res.

Estic boig?

Baixo les escales a gambades. Queden pocs minuts perquè soni el timbre, i no vull trobar-me amb ningú.

Al fons del passadís, una noia vestida de blanc m'observa amb insistència. No la conec. Somriu.

Em posa nerviós.

I comença a apropar-se'm.

Intento desviar-me... però quan giro, és davant meu. Com ha pogut passar?

De l'ensurt, caic a terra.

M'aixeco i rellisco.

Ella s'ajup, xiuxiuejant alguna cosa que no puc entendre.

No em puc quedar. Amb l'ajuda de la barana, torno a posar-me dempeus i corro. Giro a la dreta, giro a l'esquerra, pujo escales i... segueix allà, al fons del passadís. El seu somriure em fa posar els pèls de punta.

Torna a venir cap a mi. El núvol segueix creixent, enfosquint-se. I comença la calamarsa. Freda. Dura.

Corro. Fujo. Però no trobo lloc on amagar-me perquè està tot tancat.

Fins que veig una porta entreoberta.

Quan poso la mà al pom, la noia de blanc apareix, de cop.

I crido, tancant els ulls. Esperant el seu atac.

—Es pot saber què et passa? —em diu la directora, mirant-me amb cara seriosa—. Per què crides així?

—Eh... jo... la noia... —murmuro, observant el voltant. No hi ha ningú.

—Au, passa i espera'm.

Dins, un nen d'una altra classe plora. El saludo, però s'aparta

i m'ignora.

Ostres, el reconec: és el del pati. Ha caigut a terra entre escombraries mentre tots rèiem. Mai m'havia deixat portar pel ramat, però aquest cop... no és excusa, però és que era massa còmic. Una pell de plàtan li ha anat a parar al cap. I quan s'ha aixecat... us podeu imaginar com duia els pantalons. L'Arnau, de tercer, l'ha batejat: cul cagat. Però ara em sento fatal.

Sec al seu costat. Algú li ha portat roba neta. Li pregunto per què no ha tornat a classe; em mira amb una cara... Em detesta, i amb raó. Em disculpo, una vegada, dues vegades. Li explico que soc un imbècil, com la resta, que mai no hauria d'haver rigut. Fins i tot m'ofereixo a llençar-me damunt les escombraries.

—Se'n diu remordiment —diu, amb una ganyota.

—Ets valent —confesso—. Perquè si em passa a mi, m'amago sota el llit i no surto en anys. En canvi, tu, aquí estàs.

Li somric. Em somriu.

I llavors, finalment, el núvol es torna blanc i deixa entrar raigs de sol. L'angoixa desapareix. Respiro profundament, perquè sento que puc relaxar-me... Torno cap a la classe, content.

Però, llavors, a la cantonada del passadís: ella. La noia de blanc em somriu com abans.

Em paralitzo. Miro a banda i banda. L'única porta oberta és la del lavabo. Hi entro i tanco. Esperant no sé ben bé què.

Em miro al mirall. El meu reflex està aterrit.

I ella, apareix per darrere.

Em giro. No hi és.

Miro el mirall...

Allà està. Somrient d'aquella manera.

I ho entenc. M'avisa que pot tornar en qualsevol moment. I que, potser, la pròxima vegada no serà tan amable.

M'avisa que em vigila.

3

A la ciutat tothom coneixia aquella tradició: cada any, la vigília de Tots Sants, l'estadi tornava a obrir les portes per recordar el partit que havia acabat en tragèdia.

No era un partit qualsevol. Era un derbi que es jugava amb el cor i la memòria. Un homenatge a un dorsal retirat, el número 13. Un record per la promesa del planter que va acabar la seva carrera abans d'haver començat.

I en Pau hi havia estat convidat. No per qualsevol: per l'Ajuntament mateix. En reconeixement de tot el que els seus avis havien fet pel poble, anys enrere.

El noi va arribar d'hora. No només perquè en dies com aquell l'entrada era complicada, sinó perquè també li agradava veure com l'estadi es despertava, com els operaris regaven la gespa, com els jugadors escalfaven mentre la megafonia repetia cançons gastades.

El partit va començar.

Les aficions cantaven i cridaven.

La gent aplaudia i saltava.

Tot semblava normal.

Fins al minut 12.

L'equip local pressionava amb força. La pilota corria ràpida per la gespa humida i els jugadors xocaven amb aquella agressivitat típica dels derbis, com si cada entrada fos personal. A la grada, els crits pujaven i baixaven segons la jugada, com un animal immens respirant.

En Pau seguia el partit amb el cos endavant, gairebé sense parpellejar. Li agradava aquella sensació de tensió compartida. Tota la ciutat semblava connectada pel mateix nervi.

Va ser llavors quan ho va sentir.

Al principi era un murmuri. Un cant baix, gairebé imperceptible, que venia de la grada sud. Una melodia simple, repetitiva. Un eco que s'arrossegava entre els seients.

—Martí! Martí!

En Pau va arrufar el front.

No era un nom que s'esperés sentir.

Va mirar al seu voltant. Algunes persones encara no se n'havien adonat. D'altres giraven el cap com si busquessin d'on sortia. Però el murmuri creixia, estenent-se per l'estadi amb una rapidesa estranya.

—Martí! Martí!

El cant es va fer més fort. Més compacte. Més segur.

En Pau va notar un pessigolleig al clatell, una sensació incòmoda, com quan algú et mira per darrere.

Va intentar recordar si hi havia algun Martí a la plantilla. Potser un juvenil convocat, potser un nou fitxatge que se li havia passat per alt.

Va treure el mòbil per inèrcia, però la cobertura dins l'estadi era un desastre. La pantalla es quedava carregant.

A baix, sobre la gespa, els jugadors van començar a reaccionar. Un dels migcampistes locals va mirar cap a la grada amb un gest de desconcert. El lateral, a prop de la banda, va fer un pas enrere, dubtant.

L'àrbitre va mirar cap a la banqueta.

Però el partit va continuar.

La pilota va sortir per banda i el públic va aprofitar la pausa per cridar encara més fort.

—MARTÍ! MARTÍ! MARTÍ!

En Pau va mirar el marcador electrònic. Esperava veure algun anunci, algun missatge. Però no hi havia res. Només el temps corrent, impassible.

Al seu costat, un home gran amb bufanda del club cantava amb la boca oberta, la cara tibant, els ulls brillants.

En Pau li va tocar el braç.

—Escolta... qui és en Martí?

L'home el va mirar com si no entengués la pregunta.

—Tu no ets d'aquí, oi? —va respondre.

—Jo no, però el meu pare sí que ho era, de jove.

—Com es diu?

—Dídac Ferrer.

L'expressió de l'home es va endurir lleugerament.

—Ja... llavors, hauràs de sortir. El poble necessita descansar.

I va tornar a cantar, més fort.

—MARTÍ! MARTÍ!

En Pau va sentir un fred estrany, com una porta invisible obrint-se darrere seu.

Al camp, un jugador rival va fer una falta dura. La grada va protestar. Però el càntic no es va aturar. No va canviar. No es va trencar.

L'estadi havia decidit que aquell era l'únic nom que importava.

Al minut 25, la megafonia va callar de cop. La música, els anuncis, tot. Un silenci breu va caure sobre l'estadi, estrany i antinatural.

I llavors una veu metàl·lica va parlar pels altaveus:

—Atenció. Substitució a l'equip local. Entra al terreny de joc el dorsal tretze. Martí.

En Pau va notar que se li tancava l'estómac.

El dorsal tretze.

Va girar el cap cap a la banqueta, gairebé sense voler.

El quart àrbitre aixecava el cartell del canvi. El número que sortia… i el 13 que entrava.

En Pau va sentir una punxada al pit.

Aquell número no es feia servir.

No era una superstició. No era una mania.

En Pau recordava el partit. Encara no havia nascut quan va passar, però el seu pare n'havia parlat moltes vegades. Sempre ho explicava igual: amb la veu baixa, evitant mirar-lo als ulls, com si dins del record hi hagués alguna cosa que preferia no tornar a veure. I sempre repetia el mateix: *al futbol hi ha*

jugades que et poden perseguir tota la vida.

Encara que mai li va dir on era ell quan va passar…

El nen del planter.

La promesa.

El partit que es va acabar abans d'hora… en Martí Doscamins.

A la banqueta no hi va haver crits d'ànim ni aplaudiments. Només mirades baixes. Mans quietes. Rostres rígids.

I aleshores el va veure.

Un jugador es va aixecar lentament.

Era alt, prim, i portava la samarreta ajustada d'una manera estranya. Semblava quedar-li massa gran. El dorsal 13 li brillava a l'esquena, però no era igual que els altres números. Semblava cosit amb un altre material, més vell, més gastat.

Com si aquella samarreta hagués estat guardada durant anys.

Quan va trepitjar la línia de banda, l'estadi va esclatar.

Però no era alegria.

Era una eufòria nerviosa, un crit col·lectiu que feia por. La grada celebrava una cosa que no hauria d'haver passat mai.

—MARTÍ! MARTÍ! MARTÍ!

La pantalla gran va tremolar, fallant la connexió, i durant un instant el marcador va quedar en negre.

Quan va tornar, mostrava una línia nova.

Una línia que abans no hi era.

En Pau va sentir un calfred que li va recórrer l'esquena.

Al marcador hi deia:

MINUT 13 0-0

En Pau va obrir la boca, però no li va sortir cap paraula. Va mirar al seu voltant esperant alguna reacció, algun gest de sorpresa, algun murmuri de desconcert... però no. Ningú semblava adonar-se'n.

Va tornar a mirar el camp.

El dorsal 13 caminava cap al cercle central, tranquil, com si res no fos estrany, i el joc, d'una manera subtil però inevitable, començava a assemblar-se massa a una escena ja viscuda. El rival va treure de centre i la pilota va rodar cap enrere amb el mateix moviment exacte, amb la mateixa trajectòria.

Exactament igual.

En Pau va sentir que li tremolaven les mans.

El dorsal 13 va aixecar el cap i va mirar cap a l'àrea rival. En Pau va saber, sense cap dubte, què passaria a continuació. La pilota li va arribar als peus, ell la va controlar amb suavitat, va fer un toc, un altre... i va arrencar cap a l'àrea amb la calma segura d'algú que ja ha fet aquella jugada abans.

La grada es va aixecar de cop. El crit col·lectiu es va convertir en un rugit, però no era un rugit d'alegria.

Era un rugit d'expectació, d'espera, d'alguna cosa que havia de passar. En Pau va sentir un batec sord a les orelles mentre el dorsal 13 regatejava un defensa i després un altre. Quan va entrar a l'àrea, però, un tercer defensa rival va arribar tard —massa tard— amb la cama estirada. En Pau va veure l'entrada abans que passés: el gest de ràbia, el cos del defensa desequilibrat, el peu impactant... i va sentir, fins i tot abans que passés, el soroll.

CRAC.

No va ser un cop sec. Va ser un soroll humit i profund, com si alguna cosa s'hagués trencat per dins. El dorsal 13 va caure, i el silenci va caure amb ell: un silenci immens. Durant un segon, ningú va cridar. Durant un segon, ningú va respirar.

En Pau va mirar la gespa. Va veure la cama del dorsal 13 sota el cos, en una posició estranya, antinatural. Va veure el mitjó blanc tacant-se de vermell. I també va veure la pilota, que va sortir rodant lentament, escapant, i mentre rodava deixava una marca fosca sobre la gespa: una línia vermella, prima, com un rastre.

Llavors la gent va començar a cridar, però ja no eren crits d'animar: eren crits d'horror. En Pau va notar que se li tancava la gola mentre mirava el dorsal 13 estès a terra. I en aquell moment, molt lentament, el dorsal 13 va girar el cap. Els ulls negres van recórrer la grada, com si busquessin a algú. Quan es van clavar en els d'en Pau, aquest va sentir que el cor se li parava. Perquè el dorsal 13 no tenia cara de dolor. Tenia cara de reconeixement, semblava estar esperant-lo.

I llavors la boca del jugador es va obrir.

I en Pau va veure com els llavis pronunciaven una paraula sense so.

Una paraula que la grada va repetir immediatament.

—Pau.

En Pau va sentir que li fallaven les cames, alhora que notava que algú de la fila del darrere li posava una mà a l'espatlla.

Una mà freda.

Pesada.

En Pau va girar el cap.

Però darrere seu no hi havia ningú.

Només la grada plena de gent cantant amb els ulls oberts i buits.

I un únic càntic que ho tornava a omplir tot.

—MARTÍ! MARTÍ! MARTÍ!

En Pau va mirar cap al túnel d'accés al camp.

I va veure una porta metàl·lica petita, darrere la banqueta, que s'obria lentament.

Es va aixecar d'un bot.

Va començar a baixar les escales, empentant gent, demanant pas, però ningú reaccionava. Els cossos eren rígids, com si estiguessin enganxats als seients. Cantaven sense respirar.

En Pau va arribar al passadís interior.

I va sentir de seguida que alguna cosa no anava bé.

L'aire era més fred, però no d'un fred natural, sinó d'aquell que sembla quedar-se enganxat a la pell. La llum, massa groga, feia que les parets semblessin més velles del que haurien d'haver estat. Durant un instant va tenir la sensació absurda que aquell no era exactament el mateix estadi per on havia entrat feia tot just una estona.

Va caminar ràpid, buscant una sortida, i llavors va veure el cartell.

Es va aturar.

No era el que recordava.

Les lletres eren diferents. Més antigues.

TRIBUNA PRINCIPAL

En Pau va empassar saliva i va continuar avançant. Quan va mirar a terra, va adonar-se que ja no era net: hi havia petjades

de fang i restes fosques enganxades a les juntes de les rajoles, com si molta gent hagués passat per allà amb presses... o arrossegant alguna cosa.

Va sentir un soroll darrere seu: cants apagats que no venien de la grada, sinó del passadís. En Pau va accelerar i, en girar un racó, va trobar una porta amb un rètol metàl·lic rovellat: VESTIDORS. La va empènyer i la porta es va obrir. A dins feia olor de suor antiga i desinfectant, una olor de lloc tancat durant massa temps. Les taquilles eren velles, de ferro, amb la pintura descrostada, i a les parets hi havia fotos antigues de l'equip en blanc i negre. En Pau va entrar tremolant i, de sobte, va sentir un clic: la porta s'havia tancat darrere seu. Va córrer cap a la banda contrària, però només hi havia paret, només ciment. No hi havia cap altra sortida. En Pau va respirar fort i, mentre intentava calmar-se, va mirar cap a una de les fotos.

Era antiga. Els jugadors dels dos equips de la ciutat estaven alineats abans del partit, seriosos, amb les mans darrere l'esquena. A sota hi havia una petita placa metàl·lica que deia: *FINAL ESTATAL 1990*.

En Pau s'hi va acostar.

Allà, a la fila de baix, un noi jove amb la cara seriosa portava una samarreta amb un dorsal que en Pau va reconèixer immediatament.

El 13. En Martí.

I just al seu costat, amb el braç recolzat a l'espatlla d'un company, hi havia un altre jugador. Més jove i amb els cabells negres, però conegut per ell.

Va llegir l'alineació.

4- Dídac Ferrer.

En Pau va sentir que l'aire li desapareixia dels pulmons i va apartar la mirada espantat.

El número quatre.

Un defensa.

Llavors va sentir un soroll suau, com una tela fregant el terra.

Lentament es va girar i va veure una samarreta penjada d'un ganxo. Encara balancejava. Era vermella i blava. Antiga. I estava tacada.

Al darrere, un número i un nom: 13 MARTÍ

En Pau va fer un pas enrere.

—No... no...

En Pau va mirar les seves mans. Les ungles estaven fosques i la pell pàl·lida, com si hagués estat massa estona sota l'aigua. Quan va mirar avall, va adonar-se que ja no portava la seva jaqueta ni la seva samarreta: ara duia l'equipament del club, amb l'escut cosit al pit amb fil vell. En Pau va començar a respirar ràpid mentre caminava cap a un mirall brut que hi havia al costat d'un banc. Però quan s'hi va mirar, no va veure la seva cara. Va veure la cara d'un noi: un noi amb els ulls negres i la boca lleugerament oberta. Semblava haver-se quedat a mig crit.

En Pau va aixecar una mà i es va tocar la galta. El reflex va fer el mateix, però el tacte no era igual. La pell del reflex semblava més freda, més dura, com una pell que ja no era viva. Llavors en Pau va sentir passos. No venien de fora, sinó de dins, darrere seu. Es va girar de cop, però el vestidor era buit. Tot i així, els passos continuaven. Per un segon va tenir la sensació

que hi havia algú caminant sota terra.

I llavors la megafonia va tornar a sonar. Però aquesta vegada no venia de cap altaveu. Venia del seu cap.

—Atenció. Substitució. Surt el dorsal tretze. Entra... Martí.

En Pau es va tapar les orelles.

—No!

Però el soroll va continuar. En Pau va mirar cap a la porta del vestidor i, de sobte, la maneta es va moure tota sola. A poc a poc, la porta es va obrir i a fora va aparèixer el túnel: un túnel llarg, massa llarg, il·luminat per llums grogues que tremolaven. Al fons hi brillava una llum blanca i forta. En Pau va intentar resistir-s'hi, però el cos no li va fer cas.

Els peus van avançar sols.

Pas a pas.

Quan va arribar al final del túnel, el soroll de l'estadi el va colpejar com una bufetada.

La gent cridava i cantava mentre en Pau sortia al camp. La gespa semblava la mateixa de sempre, però la taca vermella —la línia que havia deixat la pilota— encara hi era.

De sobte, en Pau va veure l'esfèric rodant cap a ell. També lluïa una taca seca i irregular. No era fang, ni tampoc gespa. Era un vermell apagat, un vermell vell. En aquell moment, en Pau va sentir que li faltava l'aire.

Va sentir un xiuxiueig dins el cap.

No la toquis.

Però el peu se li va moure igualment.

Va tocar la pilota amb l'interior.

Suau.

I en aquell mateix instant va sentir un record que no era seu: una explosió de dolor a la cama, un crit que li va vibrar dins els ossos i una olor metàl·lica i calenta. Tot va quedar suspès durant un segon de silenci absolut abans que el món esclatés en soroll. En Pau va fer un pas enrere, marejat.

Va mirar la seva cama.

Estava sencera.

Però la sensació del trencament li continuava pujant per dins. El cos recordava una ferida antiga.

La grada va cridar més fort.

—MARTÍ! MARTÍ! MARTÍ!

En Pau va mirar cap al públic.

I entre la multitud, en algun lloc de la graderia, va veure un home gran dret, amb la cara pàl·lida, els ulls clavats a ell.

El seu pare.

No cantava.

Només el mirava.

I va moure els llavis amb dues frases que en Pau va entendre perfectament, tot i que no les va sentir.

Has d'acabar el partit. Hem de passar pàgina.

I en aquell moment, sense que ningú ho anunciés, el marcador va canviar.

No el resultat.

No el temps.

Una línia petita de text va aparèixer a sota.

MINUT 13 0-0

En Pau va sentir com el cor se li enfonsava.

Va aixecar el cap.

El dorsal 13 ja no era a terra. La llitera i els metges havien marxat. I tampoc se sentien els crits de pànic.

El camp seguia ple de jugadors.

El partit seguia.

Com si la caiguda no hagués passat.

Com si l'estadi estigués jugant amb les mateixes cartes una vegada i una altra.

En Pau va mirar el seu cos.

Va veure el dorsal a la seva esquena reflectit a la pantalla gran, quan la càmera el va enfocar un instant.

13

I a sota, el nom.

MARTÍ

De sobte, la grada va esclatar. Però aquesta vegada el càntic no era només un nom, era un clam que omplia l'aire:

—MARTÍ! MARTÍ! MARTÍ!

En Pau va intentar cridar que no, intentar dir que ell no era en Martí, que era en Pau, que algú l'ajudés. Però la boca no li feia cas i la llengua li pesava com una pedra. Només podia respirar. I sentir.

Sentir com el seu cos començava a moure's sol, avançant pas a pas mentre la pilota rodava cap a ell. Cada moviment li travessava l'ànima amb un terror absolut, fins que va comprendre el que estava passant.

Hi ha partits que no s'acaben quan l'àrbitre xiula ni quan el públic marxa, perquè queden atrapats a la gespa, a les grades, al túnel dels vestidors. Partits que continuen existint dins l'estadi, repetint-se en silenci, esperant el moment de tornar a

començar.

I el dorsal tretze... no podia quedar buit.

En Pau va mirar el marcador.

MINUT 13 — 0-0.

Després va mirar la pilota. La taca vermella encara marcava el cuir: una empremta irregular, deformada.

Una veu que no era seva li va xiuxiuejar. Jove. Trencada.

Encara no he acabat.

La pilota va tocar-li el peu.

I en Pau va somriure, amb un somriure que no era seu.

La graderia va rugir. L'àrbitre va xiular i el partit va continuar.

Llavors en Pau ho va entendre: en Martí no havia marxat mai.

I ara... només necessitava un cos nou per acabar el seu partit.

I potser també per cobrar-se aquella falta que feia trenta-cinc anys que esperava.

4

La Neus sempre havia tingut una debilitat pels objectes antics, tot allò que superés el segle de vida. Però aquella passió per la solitud, que l'havia acompanyat tota la vida, ara li semblava un error fatal. Qui la trobaria si desapareixia? Qui l'enyoraria? Qui buscaria una noia tímida de vint-i-nou anys atrapada entre caixes cobertes de pols i humitat, sota l'atenta mirada d'un horror que no existia en cap relat?

Quan va veure l'anunci que l'Antigalla, una de les botigues més antigues del poble, tancava, no se'n va emocionar gaire. Havia anat moltes vegades buscant tresors i mai no n'havia trobat cap. L'amo, en Narcís Carbonell, era amic del seu avi: un home amable i pausat, coix i arrugat, amb els cabells blancs. La seva neta, la Gisela, era tot el contrari: espigada, impacient i tremenda.

Allà era, estossegant i tossint, remenant les atrotinades

caixes, quan la va trobar: una gravadora antiga. No va ser l'objecte en si el que li va cridar l'atenció, sinó que dins encara guardava una cinta. Amb un somriure nerviós, va prémer el botó d'encès: potser hi havia alguna cosa interessant.

La veu que en va sortir era masculina, suau, tremolosa, plena de sanglots i respiracions entretallades:

"... feia temps que aquell vell tenia el cotxe aparcat al carrer i que no li fotia ni cas i jo... no és la primera vegada... era un robatori fàcil... El cotxe m'ha deixat tirat i he anat a mirar si hi havia alguna cosa al maleter... i allà... allà hi era... em mirava amb la boca oberta i els ulls terroritzats... el cap estava mal embolicat amb un plàstic... la sang s'ha esmunyit per on ha pogut i ha podrit la caixa on anava... i llavors... la neta ha aparegut del no-res i m'ha llençat a la cara alguna cosa i jo... senzillament he tancat els ulls..."

La Neus va respirar amb tensió i el cor li va bategar amb força. Qui era aquell home? Va mirar al seu voltant: sí, estava sola.

"... i ara em tenen atrapat. Sé què venen a matar-me..."

Sense pensar-s'ho gaire, va treure la cinta. A una de les cares, en una tira de paper mig desgastada, es podia llegir, escrit a mà, el nom de The Beatles.

—Això no s'assembla en res... —va murmurar mentre tornava a posar en marxa la gravació.

"... he reconegut el lloc on m'he despertat, és la botiga del vell. M'ha costat uns segons adonar-me'n del tot, i encara més posar-me dempeus. El mareig no se'n va. Tot està fosc, la persiana que dona al carrer està baixada. He anat a comprovar la porta...

tancada i barrada. No puc sortir. Tampoc tinc el mòbil. Merda. Si me l'han tret, és perquè saben que necessitaré ajuda... Em falta l'aire. Estic cagat de por... Al costat de la caixa he trobat la gravadora i quan he comprovat que encara funcionava... l'he posada en marxa, per si de cas... Llavors he vist les escales... potser a les golfes hi havia una altra sortida... Tot això és... aquell cap... i la Gisela, l'he reconeguda... què coi trama? I el seu avi, en Narcís... però si és una de les persones més maques que conec... què hi fa en tot això?"

De l'ensurt en sentir el nom, a la Neus gairebé li cau la gravadora. Un pessic a l'estómac la fa arronsar. Es posa dempeus i s'empassa la saliva, mentre es queda quieta i escolta. No semblava que hi hagués ningú. L'única llum era la de la seva llanterna, que va passar lentament per tots els racons de les golfes. La mà li tremolava. Va fer el gest d'agafar el mòbil i llavors va rondinar: com sempre, se l'havia oblidat a casa.

"... per cert, em dic Martí Esmol i tinc trenta-quatre anys..."

—Au, vinga, no pot ser veritat! —La Neus es va posar les mans a la boca.— Tu no ets...? Sí, i tant! Eres amic del meu pare! Però, si vas desaparèixer quan... —va comptar mentalment—... farà uns cinc anys... et van buscar durant setmanes i van parlar del teu cas durant mesos. El papa estava segur que la policia s'equivocava. Pensava que era impossible que haguessis fugit sense dir res.

"Hi he entrat sense saber que em ficava a la gola del llop... en Narcís, ho sé perquè l'he reconegut, més o menys ha dit això:

—Gisela, ets aquí? El coi d'aparell aquest m'ha avisat que rondaves pel museu. Ja tens el nou detall? Gisela?... Coi de

noia, sempre a la seva. Gisela!, espero que no hagis ficat la pota... T'he dit mil i un cops que els caps no poden esperar tant, que s'han de dissecar de seguida, perquè si no, perden l'essència i llavors ja no té sentit exposar-los al museu.

I la sorpresa me l'he endut quan he sentit que la seva neta contestava... tota l'estona pensant que estava sol...

—Xst papa, tenim companyia. L'idiota d'en Martí, el lladregot aquell, el fill de la Roser, t'ha robat el cotxe i he hagut d'improvisar. L'he enxampat anant cap a Cervelló i l'he hagut de deixar KO, però es veu que no he calculat bé la quantitat, perquè el molt cabró s'ha despertat abans d'hora i ara està amagat al pis de dalt.

—Cagum tot, Gisela. No pots ser tan descuidada! Imagina que hagués trucat a algú o que hagués passat una patrulla... què coi haguera passat? Tu saps la feina que ens donarà això? No m'agrada matar gent si no m'ho demanen, no és ètic.

I aquí estic, amagat en aquest lloc fosc que ni conec ni sé què és... esperant que aquella parella vingui per mi".

—Què fas per allà a dalt? Martíííi, aquest és un edifici vell i tot està connectat i et sento xiuxiuejar, amb qui parles? Hi ha algú més amb tu? Tingues seny i treu el cap, que no el perdràs, t'ho prometo.

... està de conya, oi? Sento que pugen les escales. Venen per mi. No sé si me'n sortiré. Estic acollonit... Ja estan aquí. Arrosseguen els peus davant de la porta i crec que ho fan expressament, per espantar-me; si és així, ho estan aconseguint. No tinc sortida... venen per mi i no puc fer-hi res..."

—Per l'amor de Déu, surt d'allà, fuig! —va cridar la Neus sense deixar d'enfocar les foscors del segon pis. Estava tan acollonida que no va veure el munt de caixes que tenia al darrere, amb les que va ensopegar, per després caure de cul a terra; però no va tenir temps de queixar-se, ja que, del cop, la llanterna li va marxar de les mans i va quedar enfocant sota una estanteria, al fons, a la dreta. Tot era tal com havia dit el Martí: a terra hi havia unes marques d'arrossegament.

"... i visc a Corbera de Llobregat. Ho dic per si em passa res i algú troba aquesta gravació... ho explico tot de pressa i com puc, perquè no tinc més temps... espero que es pugui entendre... he vist que sota una estanteria mig buida, a la dreta, al final, hi havia unes marques a terra i he pensat que potser hi havia una sortida. No m'ha costat gaire moure-la. Darrere he trobat una porta vella, de color verd clar, tot i que la meitat de la pintura era fora. Llavors he sentit com la porta d'entrada a la botiga s'obria, les campanetes que pengen han sonat, i m'he posat nerviós. No sabia què fer... he girat el pom de la porta oculta i s'ha obert.

Entre estossecs va recuperar la llanterna i es va aixecar, tot això entretant madurava si ho feia o no, això d'investigar una mica més. La temptació era massa gran. Va parar l'orella, no se sentia res. Durant uns minuts, la Neus es va quedar contemplant l'estanteria mentre la gravació continuava.

"—No hauries d'haver robat el cotxe ni hauries d'haver trobat el detall, estàs fotut en un bon embolic, ho saps, oi? Ens has descobert i no et podem deixar anar. Au, Martí, sé que ets dins del museu, posa't les coses fàcils. No demoris el que és

inevitable... Treu el cap. Podem parlar-ne...”

Llavors va sentir la frase on la Gisela li deia al Martí que no es preocupés, que seria ràpid i que no patiria perquè eren sicaris, no sàdics... Li va explotar el cap i murmurant a la gravadora va dir:

—Sicaris?, però quina collonada és aquesta? Els sicaris no maten per diners? Tot això ha de ser una broma de molt mal gust. Però com pot ser que els Carbonell siguin sicaris?, és impossible... si ell ha de tenir uns noranta anys!

El seu instint li cridava a l'orella: marxa, deixa la gravadora i fuig! Truca a la policia i que ells facin el que hagin de fer... però havia d'haver-hi una explicació lògica per tot allò, no se li acudia cap, però n'estava segura que n'hi havia d'haver una. Sicaris a Corbera de Llobregat... i els Carbonell!... pff, quina bajanada era aquella?

I va moure l'estanteria... I va trobar la porta. Tal com en Martí l'havia descrita.

Tremolava quan la va travessar.

“—No, no, si us plau! No diré...

—Com has pogut ser tan idiota?

—Senyor Carbonell... Narcís, escolta, no diré res, ho juro. Tot ha estat un malentès. No he vist res i no diré res, pot confiar en mi.

—Ho sento, noi, però no he arribat on soc confiant en la gent i no començaré a fer-ho ara.

—Però, Narcís, vostè em coneix...

—I sé que tens una llengua molt llarga, sobretot quan surts de nit i et fots unes copes. Au, Gisela, acabem d'una vegada que

tenim feina.

—No, no, si us plau, no diré res, ho prometo, si us plau, no!...”

Mentre sentia en Martí suplicar per sobreviure, va il·luminar les parets de la sala oculta i se li va gelar la sang. Era un espai petit, fred i de sostre baix, abarrotat d'estanteries plenes d'urnes transparents on reposaven caps humans. Totes les expressions eren de terror: ulls desorbitats, boques que semblaven cridar, parpelles tancades amb força, llavis crispats... una col·lecció de pors immortalitzades que la deixava sense alè.

El cop sec la va fer saltar. En Martí ja no plorava, però la gravació continuava. La Neus s'aferrava a la llanterna, amb les mans tremoloses, mentre les paraules ressonaven a les parets fosques:

“*—Ja està! Com ha pogut passar això?, com t'has pogut descuidar, Gisela?”*

—I jo què coi sabia que aquest penjat robaria el cotxe? La culpa és seva!

—Si haguessis preparat el detall del maleter quan tocava... On l'has deixat? No seguirà allà, oi?

—Per qui em prens? Està a la sala de dissecat. Vols que el porti a ell també?

—Sí. Prepara tots dos i, quan estiguin exposats, tanca bé el museu. Ja n'he tingut prou per avui.

—Ho sento, avi... de veritat. Ha estat casualitat.

—Les casualitats no m'han fet ser el millor en la meva feina. L'eficàcia sí. Les coses s'han de fer quan toquen. Mai saps què pot passar. Ho has après, oi?

—No tornarà a passar, t'ho prometo.

— He d'enviar el comprovant del detall núm. 74 al client i després portaré el cos a la fossa. Ai, Gisela... en aquest negoci no es pot badar. Cada encàrrec és un risc, i si algú s'assabenta del que ha passat... la nostra credibilitat ho és tot. El nostre nom és garantia, i això no podem perdre. Ho entens, oi? M'estic fent gran... aviat ja no podré... i què coi fa això aquí?

—Oh... és la vella gravadora de la mama. No sabia on l'havia deixat.

—Doncs, la vull fora del museu, que encara contaminarà l'ambient!"

La Neus es va quedar immòbil, el cor batejant a tota velocitat. Cada paraula, cada silenci, era un cop directe al pit. Veia la tensió entre avi i neta com si estiguessin davant seu, i gairebé podia imaginar les seves mans tremoloses, els gestos d'impotència i ràbia.

Un clic sec la va fer sobresaltar. La gravadora s'havia aturat. Sense pensar-s'ho dos cops, la va ficar dins d'una bossa i va girar cua. Fugir era l'única opció. Hauria d'ensenyar-ho tot a la policia; ells decidirien si era una broma, un invent o un crim real.

Baixava amb cura les escales quan les campanetes de la porta d'entrada van tentinejar. Va allargar el coll i, a través de les baranes de l'escala, va veure la Gisela. Se li va glaçar el cor. Havia fotut la pota, i ja era massa tard.

De puntetes va tornar a les golfes. Els ulls buscaven desesperadament un amagatall. Era menuda i àgil, sí, però aquella habitació semblava no oferir cap refugi. Els nervis li

n'havien pres el control; la ment li girava en bucle, incapaç de pensar amb claredat. Sentia cada moviment de la Gisela al pis de baix i resava que no decidís pujar. Observava les escales des de la foscor del terra, encorbada darrere d'una caixa enorme amb un para-sol dibuixat.

No va tenir sort...

La Gisela pujava lentament i la Neus sabia que havia de decidir en un instant. Podia sortir corrent, cridar, fer soroll per intentar espantar-la i que caigués per les escales... així tindria una fracció de segon per escapar. Però què passaria si la Gisela li agafava un peu? O se li llençava a sobre? Era més alta, més forta, i en qüestió de segons podria eliminar-la.

El cor li bategava a tota velocitat. Respirava amb dificultat, amb els ulls fixats en la porta oculta que havia deixat entreoberta. Aquella podia ser l'única sortida. Un sospir li va escapar, tan silenciós com el temps que semblava suspendre's.

De sobte, un timbre fort i intermitent la va salvar: el telèfon de la Gisela. Quan es va aturar, la Neus va interpretar aquell moment com un senyal. Arrossegant-se per terra, sempre amagada darrere les caixes, es va acostar a la porta. L'havia oberta sense fer soroll, perfectament greixada, i ara podia tancar-la igual de silenciosa.

L'angoixa li recorria tot el cos mentre la sala quedava tancada, amb tots aquells ulls morts observant-la des de les urnes. Va il·luminar els més propers amb la llanterna. Sí, eren caps reals, dissecats, i les seves expressions eren una macabra obra d'art: ulls oberts d'espant, boques cridant silencioses, ulls tancats amb dolor, boques ben premudes, com si cada una

exigís clemència i compassió.

Un calfred li va recórrer tota l'espina dorsal. Cada respiració se li feia pesada. Cada moviment de la seva pròpia mà, amb la llanterna tremolosa, semblava amplificar la por que ja bullia dins seu. Aquell lloc era un malson que, fins feia un moment, mai hauria imaginat possible.

Sota cada cap, a la base de cada urna, brillava una placa platejada amb un número gravat. Durant un segon, la Neus va tenir la sensació de trobar-se en un museu, contemplant obres d'art macabrament perfectes.

La calor li pujava pel cos. Se sentia marejada. I de sobte, una frase de Narcís li va travessar el cervell com un llamp: *"El coi d'aparell aquest m'ha avisat que rondaves pel museu..."* Què volia dir això? Hi havia una alarma silenciosa? Sabia la Gisela des del principi que ella era allà? Va voler girar-se i fugir, però era massa tard... el pare i la filla estaven reunits darrere la porta que els separava, arrossegant els peus per terra.

Les caixes que l'envoltaven eren petites, però la temptació va ser més forta que la por. Va obrir una caixa i va entreveure un munt de carpetes de colors, numerades amb ordre quirúrgic. Agafà una a l'atzar: *detall núm. 29*. Marc Lafont Carrera, treballador d'una farmacèutica de Barcelona. Nascut el 1932, mort el 1975.

Dins la carpeta hi havia un contracte signat per un tal Jordi Passes Carbó i en Narcís Carbonell Llopart, dues fotografies — una de l'home viu, somrient, i una altra del seu cap dissecat— i una còpia d'un xec de cinc mil pessetes. La Neus deixà anar la carpeta amb les mans tremoloses i, sense pensar-s'ho, va buscar

a les estanteries. Allà hi era, encaixada entre el detall núm. 28 i el 27.

Però no acabava aquí. Sota una de les estanteries hi havia un petit bagul. Si guardaven coses tan importants dins de simples capses de cartó, què podien amagar dins un bagul? Arrossegant-se, s'hi acostà amb el cor bategant i, per sort, no estava tancat. El va obrir lentament. Dins hi havia nombrosos retalls de diaris, tots perfectament classificats i organitzats.

Allà, entre aquelles pàgines, la Neus va entendre finalment on s'havia ficat...

Feia mesos que s'havia trobat una fossa comuna al terme municipal de Cervelló, en un terreny propietat de l'ajuntament. Més de quaranta cossos havien aparegut sense cap; setmanes després, ja se n'havia pogut identificar una vintena, totes persones desaparegudes amb denúncies fermes de les seves famílies. Els Mossos d'Esquadra treballaven amb la hipòtesi d'un assassí en sèrie, encara que no hi havia cap pista sobre la seva identitat. La premsa l'havia batejat com l'*Esborrador del Baix Llobregat*.

La Neus n'havia llegit alguna cosa i, sobretot, n'havia sentit parlar per la ràdio. Al principi li havia semblat una broma de molt mal gust. Un assassí en sèrie al Baix Llobregat? Apa!, tot i trobar-te coses rares, això era extrem. Però quan les denúncies de desaparicions van continuar —no pas tres per setmana, però sí una cada mes o dos—, tot començava a sonar més real, més aterridor.

I aleshores va arribar el millor...

La desaparició de dos dels fundadors d'una plataforma

contrària a la construcció d'un parc temàtic prop de la desembocadura del riu Llobregat va aixecar una polseguera enorme. La policia va sospitar des del primer moment que hi havia quelcom molt sospitós i, en aprofundir, van implicar alts directius de l'empresa promotora, Llobregat Aventura. La bomba va esclatar quan aquests van confessar que havien pagat per l'assassinat.

Un assassí a sou...? L'*Esborrador del Baix Llobregat* existia de veritat, era un sicari professional.

La Neus gairebé no respirava mentre llegia els articles. Durant l'últim any n'havia sentit parlar, però mai s'havia plantejat que fos real... fins aquell moment.

El pom de la porta va girar. La Neus va voler cridar, però la gola li va quedar tancada.

Es va ajupir darrere la pila de caixes al mig de la sala i va encreuar els dits. Si no feia soroll, potser tindria una oportunitat. Al capdavall, en Narcís sabia que havia d'anar a la botiga; li havia donat permís. Potser el vell recordaria tot i, pensaria que havia estat ella qui havia activat l'alarma, i li diria a la seva neta. Si tot sortia bé, podria escapar... si no feia soroll, encara tenia una oportunitat.

—No podem traslladar-ho tot, és impossible. Només podem endur-nos el que sigui realment important —va dir una veu baixa que la Neus va reconèixer de seguida. Era en Narcís Carbonell—. Tot s'ha de fer de pressa. Carregarem la furgoneta amb els detalls i després farem una muntanya amb tots els papers, però que no sembli artificial. No hem de donar cap motiu perquè sospitin que el foc ha estat provocat. No els podem

deixar cap escletxa per investigar.

—Avi, no ho tinc gens clar... —la veu de la Gisela tremolava lleument—. N'estàs segur? Ens ha costat molt construir tot això. De debò no podem quedar-nos?

—Gisela, vida meva... —la tendresa amb què parlava contrastava de manera inquietant amb tot el que la Neus havia descobert sobre aquell home—. Saps que no em queda gaire temps. S'ha de fer, tant sí com no. Quan van descobrir la fossa... això no hauria d'haver passat. Estem en perill. Es parla de nosaltres a tot arreu, i això no és bo pel negoci. L'Antigalla i els detalls han de desaparèixer. Tu, amb els diners de l'assegurança, començaràs una nova vida. Sense mi. Ja n'hem parlat.

—Sí, ho sé, però... —va vacil·lar la Gisela—. No puc deixar que moris. Podem fugir plegats. Tots dos.

—Durant quant de temps? —va replicar ell amb calma amarga—. Saps que aviat ja no sabré ni qui ets. El meu cap no està bé. Ja he relliscat alguna vegada, he dit coses que no havia de dir. Aquesta és la millor solució, i ho saps.

La Neus escoltava amb el cos tens, sense atrevir-se ni a respirar. De sobte va notar alguna cosa que li resseguia l'esquena. Es va quedar rígida. No suportava les bèsties, ni els insectes. De reüll va mirar i va sentir una esgarrifança: una aranya negra, enorme, caminava lentament per la seva columna vertebral.

Va intentar controlar-se, però la sensació de les potes fregant-li la pell va ser massa. Amb un moviment brusc de l'espatlla va sacsejar l'animal, que va caure a terra... arrossegant

també diverses caixes, que es van estavellar amb un soroll sec i traïdor.

El silenci que va seguir va ser asfixiant.

En Narcís i la Gisela es van quedar mirant-la.

Ell, amb incredulitat.

Ella, amb una ràbia glaçada que feia feredat.

—Ostres... ja no em recordava de tu —va dir en Narcís, el somriure amable substituït per una línia dura, com tallada amb ganivet—. Què hi fas aquí? Com has descobert aquest lloc? Està creat expressament per a no ser trobat. Com l'has pogut descobrir? Algú t'ha parlat d'ell?

—Jo... no... —va murmurar la Neus, atrafegada.

Es va maleir. Si no hagués trobat la gravadora, si no l'hagués posat en marxa, si no hagués escoltat el relat d'en Martí... mai hauria obert aquella porta. I ara, tot estava fora del seu control.

—És clar... per això ha saltat l'alarma! I jo que em pensava que havia sigut per culpa d'un gat... —va murmurar per si mateixa.

—Ho veus com serveix per a alguna cosa? —va exclamar la Gisela, amb un riure fred, col·locant-se al seu costat.

—Jo... no he vist res de res, no he sentit res, ho juro. —La veu de la Neus tremolava.

—Sempre diuen el mateix —va replicar la Gisela, somrient amb crueltat—. Au, avi, com vols que ho faci?

La Neus tremolava, sense poder controlar la por. La Gisela li va agafar el clatell amb força i li va girar el cap cap enrere, deixant-li el coll completament exposat.

—Sap greu, noia —va murmurar en Narcís, agafant la destral

que penjava a la paret esquerra—. Però no et podem deixar marxar. Ho veus, Gisela? El meu cap ja no és el que era. Si aquesta noia no s'hagués mogut —i somreia mirant-la fixament— ni m'hauria recordat que hi era... i podria haver escapat sabent el nostre secret.

El temps es va deturar per a la Neus. Cada batec del cor li ressonava a les orelles. I de sobte, va sentir la fredor de la fulla fregant-li el coll.

EPÍLEG

Setmanes després, mentre es treballava en la neteja de les restes de l'Antigalla —la botiga d'antiguitats arrasada per un incendi devastador, on també havia mort el seu propietari, en Narcís Carbonell, suposadament per causes naturals, tot i que no se li havia pogut practicar l'autòpsia perquè les restes es trobaven en molt mal estat—, dos treballadors de l'Ajuntament van fer un descobriment inesperat.

—Josep... què és això?

—No ho sé... sembla una gravadora vella. —La va treure amb compte—. Estava amagada dins del conducte de ventilació que va d'aquest quartet fins al pàrquing del costat. És molt estrany...

—Per què?

—Perquè estic mirant el plànol de l'edifici i... mira —va dir, assenyalant el paper—. Aquí no hi consta cap quartet. Això no hauria d'existir. Algú va fer una ampliació a les golfes sense passar per l'Ajuntament.

—Ampliació? Però si això és una merda de sala!

—Ja, però igualment és il·legal.

—Mira, tu, que és divendres i no tinc cap ganes de merders. O llences la gravadora o li dones al cap perquè faci el que vulgui amb ella, però, si us plau, no li diguis res del quartet, que ens tindrà tot el cap de setmana remenant papers.

—Un segon... —va dir en Josep, girant la gravadora entre les mans—. Si encara funciona, vull saber quina música hi ha...

Va prémer el botó.

Tan bon punt els dos treballadors van sentir les primeres paraules, van aturar la reproducció en sec. Es van mirar, pàl·lids, i sense dir res van sortir corrents a la recerca del seu cap.

—És la noia que va desaparèixer! —va exclamar un d'ells mentre corrien—. La que busquen des de l'incendi! És ella qui parla!

La gravació deia:

"...em dic Neus Clavell, tinc vint-i-nou anys i soc veïna de Corbera de Llobregat. No sé què em passarà, però si algú troba aquesta gravació, si us plau, que no dubti a portar-la a la policia... Potser serà difícil que algú la descobreixi, perquè sé que és un lloc on ningú miraria, però no tinc temps... Sento com remenen per fora. Digueu-li al pare que l'estimo, si us plau. He sigut una ximpleta, ho sé... si no hagués posat en marxa la punyetera gravadora... estan arrossegant l'estanteria... estan a punt d'entrar i, si em troben, em mataran... són ells, l'avi i la neta, els Carbonell són l'Esborrador del Baix Llobregat. Heu d'avisar la policia... aquesta sala estava plena de... no vull morir.

No penso morir aquí…”

Quatre dies més tard, la Gisela Carbonell va ser detinguda a Cercs, al Berguedà.

Els Mossos d’Esquadra van entrar a la seva finca i a la botiga que regentava, l’Antigalla d’en Narcís, situada al bell mig del poble. Després d’un exhaustiu escorcoll, van localitzar una sala oculta que ella anomenava *el museu*.

Juntament amb ella també va ser detinguda la seva mà dreta:

“—Sap greu, noia. Però no et podem deixar marxar. Ho veus, Gisela? El meu cap ja no és el que era. Si aquesta noia no s’hagués descobert, ni tan sols m’hauria recordat que hi era i hauria pogut escapar sabent el nostre secret.

—No, si us plau… no. Us puc ajudar. —La veu li tremolava—. Us he sentit… l’avi té raó, Gisela. És perillós si li marxa el cap, perquè et pot delatar en qualsevol moment. Puc substituir-lo. Ajudar-te en el negoci. O fins i tot cuidar-lo quan calgui.

—Tu? —va riure la Gisela amb menyspreu—. No em facis riure.

—De debò… no m’heu de matar. Us puc ajudar. Marxaré amb tu, Gisela. Ho deixaré tot i et seguiré allà on vagis…

—Amb una condició.

—Quina, Narcís? —va dir ella, desesperada—. Faré el que sigui.

—M’has de matar. —La seva veu era ferma—. Així demostraràs que tens el que s’ha de tenir per aquest negoci.

—Matar-te? No… això no. Jo no soc cap assassina!

—Au, avi, acabem amb ella i ja està!

—No! —va suplicar—. Puc ajudar-vos de moltes altres

maneres, segur que sí, però no podeu demanar-me això...

—Si no pots matar —va sentenciar en Narcís—, no pots ajudar."

Després d'un cop sec, seguit d'un gemec i d'un crit ofegat, la gravadora es va aturar.

5

«... la policia encara busca qui hi hagi darrere dels assassinats del sabre; com se'ls ha batejat després que es filtrés l'informe forense de la darrera víctima, on s'especificava que, un cop més, aquesta havia estat l'arma utilitzada per matar... ja en són set els crims que se li poden atribuir. Per altra banda, la policia també ha demanat ajuda per trobar M. Sendra, de vint-i-sis anys, reconegut cap dels Sonors; una organització delictiva amb tractes amb les màfies russes. Se sap que va desaparèixer fa tot just una setmana. Segons fonts properes a la família, havia contactat des d'una cafeteria del barri de la Sagrera, a Barcelona... Amb aquesta, ja són quatre les desaparicions en estranyes circumstàncies en els darrers dos mesos. Totes les víctimes tenien algun vincle amb grups criminals de la ciutat o

havien estat detingudes en algun moment... Davant l'alt índex de criminalitat que es pateix últimament, la gent es pregunta si els carrers són segurs...»

Substitueixo l'atenció a la tele, per l'atenció al mòbil.

—Hola!... Que sí, que no et preocupis, que quan acabi la feina m'hi passo i li poso el menjar... Mama, sí, ja ho sé, ho acaben de dir a les notícies... no, no passa res, tranquil·la que no faré l'imbècil, au, vinga, un petó, ens veiem demà —És la quarta vegada que em truca pel mateix, de veritat creu que no em recordaré del punyeter gat?—. Vigileu a la carretera... sí, fins demà, adeu... jo també, un petó, apa, adeu, adeu, adeu...

Somric, observant el moneder.

És l'excusa perfecta. Que aquell bombó se l'hagi deixat a la taula és un presagi... o una indirecta ben directa. Glop rere glop, em mirava. I tant que ho feia. Amb aquells ulls verds intensos. Amb aquell somriure de dents perfectes. Punyeta. Només de pensar-hi, em falta l'aire. I les cames... musculades, fermes, marcant el ritme de la música que escoltava —segur algun ritme llatí—. En passar per davant meu gairebé caic de cul. Eren dignes d'un museu.

En segons desapareix carrer avall.

Mare meva. Qui fos bicicleta per pedalar al compàs d'aquell bé de Déu.

Noto l'escalfor a les galtes. Ha sortit de mi, això? Però què diantre em passa? Jo, que des que vaig venir al món tinc tarannà atrevit zero, ara no veig l'hora de tornar a veure aquella cara pigosa. Aquella mitja grenya rinxolada de color caramel, recollida amb una cua maldestra. Qui em va parir. Si friso per

sentir el meu nom en boca d'aquella perfecció tan natural.

Les mans em suen.

Es pot tenir nerviosisme juvenil als quaranta i pocs?

El moneder és petit, de cuir marró, tacat i desgastat. A dins, una sola targeta de visita: T. Descoll, Av. Meridiana, 332. Res més. Ni bitllets, ni monedes. Ni tan sols una foto seva, cabells al vent. Amb això sí que m'hauria acabat d'encendre.

T. Descoll. El nom m'encaixa.

Mentalment pago el cafè. Surto del bar. Travesso la plaça. Giro a la dreta i després a l'esquerra. Em convida a un cafè. Xerrem. Riem. Quina sensació més agradable. Em supera en un cap i mig. No sé si tant de morè en mi casaria amb tanta pell blanca en ell, però m'importa un rave. Fa temps que tinc aquestes barreres superades.

I si apareix algú més per la porta? Quina fila faria: «Sí... m'he trobat aquesta cartera i...». Òndia. I si viu amb els pares? O amb els avis? O pitjor... i si té parella? El cor se m'accelera. Sempre el mateix: de ment, per totes, i després el cangueli.

Para.

No fas res dolent. Tornes una cartera. Potser té un valor sentimental. O algun tresor amagat. Per alguna raó la duia al damunt. A mi m'agradaria que me la tornessin.

Un rètol blau llampant penja de la persiana metàl·lica. En lletres blanques: T. DESCOLL. Si vols res, pica al timbre. Gràcies. Tan eloqüent com la cartera.

Em tremola la mà quan pico. No sento cap ding-dong.

Algú s'apropa.

Passes. Fortes. Properes.

Una clau gira. La porteta grinyola suaument en obrir-se. Contenc l'alè. I ara què dic? I si faig el ridícul? I si no em mirava a mi? No. No pot ser. Si no, m'hauria saludat en sortir.

Ja n'hi ha prou.

He vist que s'ha deixat la cartera i l'hi vinc a tornar. Punt.

M'adono que la porta ja és oberta quan el genoll gairebé em toca a terra. Merda. Fugir ara seria encara pitjor.

Un, dos, tres segons.

No hi ha ulls verds. Ni somriure.

Només foscor.

Una foscor freda que m'arronsa el cor mentre faig un pas enrere. Massa tard.

Una punxada.

No.

No t'adormis.

No...

*****

Soc conscient que respiro quan una intensa olor de mort em regira l'estómac, obligant-me a aguantar unes arcades que amenacen de trair-me; perquè no puc vomitar, perquè tinc la boca tapada... però, per contenir-les, necessito respirar profundament i, si ho faig, la fortor de podrit m'entra fins a les entranyes. És un maleït cercle viciós...

Intento parpellejar, però tinc els ulls tapats; al mal de cap

insuportable s'hi afegeix un pressentiment espès, asfixiant, que no augura res de bo, i una punxada nerviosa em recorre l'esquena com una descàrrega elèctrica. Provo de recordar què ha passat, però m'és impossible: tot ha succeït per sorpresa, massa de pressa, amb aquella irrealitat pròpia dels cops que no veus venir. Era a la porta, i de sobte tot es va enfosquir; després, el cop... impossible d'esquivar.

Quin mal de cap.

Algú m'ha lligat a una cadira, amb les mans immobilitzades a l'esquena, i sé que el terra és fred, llefiscós i humit perquè no duc ni mitjons ni sabates i la pell nua dels peus ho confirma amb una precisió cruel. Sento algú trastejant darrere meu, manipulant objectes de metall.

No et moguis, no et moguis, continua simulant que dorms.

Capto unes passes arrossegant-se lentament; s'apropen, i el meu cos s'encongeix quan un alè amb olor de cafè em frega el clatell.

—Sé que pares l'orella, estrella —em xiuxiueja a cau d'orella una veu dura, desconeguda—. No em vulguis prendre el número, que d'imbècil en tinc poc.

La tranquil·litat amb què es mou em fa pensar que se sent còmode, massa còmode, i això em glaça la sang. Teso la vena del coll quan noto alguna cosa freda passejant-s'hi amb deliberació; no m'atreveixo a respirar mentre l'objecte serpenteja per la galta, s'entreté a l'orella, em volteja l'ull... i talla la bena.

Parpellejo sense obrir els ulls. La meva respiració és agitada, la seva pausada, tan a prop que rebota contra el meu front.

—Mira'm! —diu, mentre em punxa la galta—. Mira'm!

Nego amb el cap i premo els ulls amb força. No vull mirar perquè, si ho faig, tot serà real, i no pot ser-ho; no pot ser real.

—Au, caguetes... a hores d'ara ja hauràs entès que no sortiràs amb vida d'aquí. De debò em vols fer creure que no vols saber quina cara faig?

L'estri fred torna a passejar pel coll, obrint petits talls que em fan esclatar en plors muts mentre convulso inútilment per deslligar-me.

—Caram! Et feia d'una altra pasta... A mi no m'enganyes; sé com ets, sé qui ets i sé què has vingut a buscar.

Riu, un riure estrident, i l'espera es torna insuportable. Cada moviment, cada tonada greu i desagradable que cantusseja, em fa anticipar el cop final: la destral, el ganivet, la pedra... ja no em queden forces.

I, de sobte:

—Ah!

Crida tan fort que em rebenta el timpà dret. De l'ensurt em tiro enrere i caic amb la cadira. Ja tinc els ulls oberts. És això el que vols? Vols mirar-me mentre em tortures?

El seu rostre em resulta familiar. El somriure, sí; la mirada, no. Al bar era trapella i viva, no pas tenebrosa i perduda com ara. I reconec l'arma que du.

D'una estrebada m'aixeca amb la cadira, com si em fes un favor.

—Ja era hora! Estava començant a perdre la paciència.

M'arrenca la cinta de la boca. Obro i tanco els llavis, incapaç de dir res, mentre observo l'espai: una sala gran, fosca, amb una aixeta mal tancada que forma un bassal, el terra ple de runa i les

parets escrostonades. En una d'elles, pengen fotografies de quatre persones, amb els ulls tancats, la pell pàl·lida, marcades amb una creu vermella; sota, una taula amb carteres i moneders.

—Són un bon esquer... encara queda gent amb consciència. Com tu.

Llavors ho veig: una part del sòl és terrós, ple de forats estrets i profunds; alguns ja tapats, amb làpides al capdamunt. Són tombes.

Ploro pensant en la mare, en el pare, en com els explicaran això, i en com sempre m'advertien que confiava massa en la gent...

—Eh! No tens llengua? —em colpeja.

—Per què fas això? —aconsegueixo murmurar.

—Au, ara no actuïs com si fossis la santa innocència. Has estat tu qui has vingut a temptejar, no? —diu, brandint un sabre—. És això el que buscaves?

—No, jo no...

Mou el sabre d'un cantó a l'altre. Em fa saber que amb ell em tallarà o desbudellarà com ho faria amb un animal

—Realment creies que aniríem a prendre cafè? Que sortiríem a passejar com a dues tórtores enfavades? O pensaves en algun pla diferent? Tu, com tota aquesta gentussa...

—Estàs com un llum! No pots fer això! Només he vingut per tornar-te la cartera!

—Bla, bla, bla... No sabia que podies ser tan ploramiques.

Cada cop és més a prop i no puc fer-hi res.

Somriu amb orgull i maldat mentre brandant el sabre

m'explica que no hi ha lloc per tots dos, que ell protegeix el poble, que jo he complicat la seva vida.

Amb dues passes em tindrà a l'abast.

Assenyala amb ràbia la paret de les fotografies.

—Ells tampoc eren àngels. Tots havien comès crims deplorables i havien escapat de la justícia. Només he fet allò que s'havia de fer. I ara és el teu torn, perquè en aquesta ciutat no hi ha lloc per tots dos. Perquè des que vas aparèixer hi ha més vigilància. Collons, com m'has complicat la vida! Però, sobretot, perquè el poble ha d'estar segur.

Et quedaràs de braços plegats?, de debò?, deixaràs que et torturi i et mati sense lluitar? No!

Soc en un estat de pura adrenalina. M'aixeco d'un salt, cadira i tot, en el moment que el sabre cau per primera vegada al meu costat. La punta em frega l'orella. Pateixo el dolor en silenci. Però l'estratègia funciona: el sorprenc. Intento fúmer-li una puntada, però és més ràpid i em travessa el costat amb el sabre. Caic en mig d'un bassal de sang.

Em mira somrient, amb complaença.

—T'he investigat, saps?, i m'ha sorprès la facilitat amb la qual he sumat dos més dos... —relata, amb la respiració agitada—. Tots t'havien denunciat en un moment o altre per ser una cuca molesta, oi que sí? Això tenen en comú. Si és que vols ser original i ets de manual!

Aconsegueixo esquivar la segona arremesa. No puc respirar, m'ofego... però, no puc defallir, ara no. Trec energia d'on no en tinc i rebento la cadira contra la paret. Com puc passo les mans per sota els peus, abans que torni a alçar el sabre. I aturo el cop

amb l'avantbraç. El dolor és com de milers d'abelles punxant-me alhora. Un munt de sang brolla sense aturador, però, tinc el control del sabre... del meu vell sabre; de l'antic sabre de la marina francesa que el meu pare tenia com a icona de la seva col·lecció... El control del sabre que vaig heretar després que la meva arrogant cosina morís en el que van anomenar, "un insòlit accident": la seva mirada quan es va girar i em va veure allà, dempeus, va ser pura poesia ... Sí, un insòlit accident.

Alço el sabre.

L'energia que em queda és mínima, però suficient per al meu respir final. Amb ràbia li torno el cop en un costat i en l'altre. Sagna violentament i somric: no em buscava? S'alça sense forces i intenta arrencar-me l'arma... abans de fer-ho, però, li entomo l'estocada final... directe a la jugular.

—Mala idea! —bramo amb placidesa metre contemplo com es dessagna—. Mala idea!

*****

"... de la víctima que ha sobreviscut, només se sap que evoluciona favorablement. En la seva declaració ha reconegut que va caure en un parany i que per això va anar al domicili de T. Descoll. Segons la fiscalia, queda clar que va actuar en defensa pròpia i no es presentaran càrrecs en contra. Per altra banda, el comissari en cap dels mossos d'esquadra ha confirmat que es donen per tancades les investigacions sobre els assassinats del sabre i les darreres desaparicions. Les resolucions forenses han corroborat que els cossos enterrats al

local pertanyen a les persones desaparegudes, i l'arma trobada, un antic sabre francès, havia estat usada en els altres set assassinats. El ministeri fiscal ha presentat diversos càrrecs per assassinat contra T. Descoll, que hauria actuat en solitari. El cos de T. Descoll serà entregat a la família, que nega totes les acusacions i presentarà una querella."

Escoltant les notícies, des del llit de l'hospital, somric. Ha anat de ben poc.

Ha anat de ben poc, aquest cop.

Uns quants "experts" expliquen que T. Descoll treballava a la policia, al departament administratiu, i que li havia esta fàcil conèixer els casos. S'hauria obsessionat fins al punt de convèncer-se que la ciutat necessitava botxins. Tot i que encara quedava per esclarir per què només quatre de les onze víctimes havien acabat enterrades al local; les altres set havien estat trobades en diversos escenaris i ciutats, i no tenien cap antecedent delictiu. Segons ells, no encaixaven en el patró de T. Descoll, però podia ser fruit d'una gran inseguretat o un problema més profund...

Entre els dits subjecto el bisturí que he agafat d'un dels carros de cures. Jugo amb ell mentre observo l'infermer. Dos minuts ha estat amb mi i tres vegades s'ha tocat els cabells, i dues la roba. Davant una periodista s'ha atribuït tot el mèrit de la meva recuperació, menystenint els seus companys... vanitós... arrogant... Acaricio el bisturí... m'imagino com seria... tan ràpid... tan net...

Tanco els ulls i somric, perquè "el poble pot estar segur", així ho ha assegurat el comissari en cap. I si ell ho diu...

6

Mai m'havia plantejat fer-me'n un, de tatuatge. Per gust, vull dir. Pintar-me el cos? No em va gaire. Però això és cosa meva i de ningú més.

Bé, anem per feina... Us explico que una nit de gresca, mentre amb la colla ens bevíem el que jo crec eren les provisions de cervesa d'aquell bar per tot el cap de setmana, va entrar una peculiar jove repartint fulls publicitaris del nou local que inauguraven, ella i les seves dues germanes, dos carrers més avall: «TATUATGES LETALS». Home, com a reclam... no sé jo.

La noia era alta i prima, de cara llarga i demacrada. Vestia samarreta negra de tirants i pantalons, tot negre. Duia tatuatges fins a les parpelles. Aquells macabres dibuixos, tètrics i depriments, em van caragolar les tripes. La creu al braç dret semblava tan real, que

es podia sentir el degoteig. I els cucs de la calavera de l'altre braç es movien i retorçaven només mirar-los.

Caminava arrossegant els peus i sense pronunciar paraula. La cabellera negra li cobria part de la cara i de tant en tant deixava anar un llarg sospir. No somreia. Recordo que vaig pensar que havien escollit la germana perfecta per a fer-los publicitat, ja que feia un xic de paor, no mentiré pas. En fi, que va tallar-nos una mica el bon rotllo que hi havia.

I aleshores... qui em va parir! Maleït bocafluixa!

Quan la jove va girar cua, no sé qui va ser de nosaltres que va deixar anar aquella burrada. No teníem intenció d'ofendre, però dúiem una bufa de cal Déu i tot ens feia gràcia... Tot el bar va esclatar en rialles. Ella, però, es va aturar en sec, per girar-se lentament, com un caragol.

Va trinxar l'ambient en segons.

No se sentia ni una mosca.

Ens va mirar. No oblidaré mai aquells ulls d'obscur esguard ni tampoc el somrís que ens va oferir. Era dur, desafiant... era una amenaça... encara avui se m'eriça el pèl moixí quan hi penso.

En Josep, neci i tanoca de mena, va anar a disculpar-se amb burla. Estranyament, ella no va rebutjar la seva mà. Entre riures, crèiem que tot estava solucionat... errats anàvem en alt grau.

La noia encara subjectava amb fermesa la mà d'en Josep quan, amb un suau moviment, es va apartar els cabells que li ocultava la cara. Ens va mirar a tots. Tornava a somriure de manera inquietant. Llavors va obrir la boca i va parlar amb un

idioma que no vaig entendre. Ni la resta de la colla, tampoc. «Jam mortuus es, manus narrabit tibi», repetia una vegada i una altra. En Josep va tremolar i ràpidament va retirar la mà.

La Laura, la seva parella, va saltar i va avançar cap a la desconeguda. Fanfarrona i traient pit, la va instar a marxar. Li va dir que era com un gra al cul i no sé quantes bestieses més. Mentrestant, nosaltres rèiem sota nas.

I llavors va començar...

En Josep cridava de manera alarmant. Li cremava intensament el palmell.

Vaig observar la desconeguda de dret en dret i vaig caure de cul, la jove era ara una anciana. Blanca túnica, cos demacrat. Exhibia el mateix esgarrifador somriure, això sí, i ara també unes amorfes tisores. Se'm va aturar el cor a la vegada que un pes m'oprimia els pulmons.

En Josep va córrer a la barra i va demanar gel, amb tot, aquell ardor no li marxava. Segons després va aparèixer... el dibuix que es formava lentament era estrany... a la fi es va veure la figura d'una persona fulminada per un llamp.

La vella va allargar un braç i de la seva mà va sorgir un gruixut fil blanc, amb traces negres i daurades, que amb delicadesa es va perllongar fins a tocar terra i de sobtada, el va tallar.

Tot i ser de nit, vam ser testimonis de com l'ambient s'enfosquia.

El vent colpejava amb fúria les finestres. La pluja queia intensament. Aquella nit no havia de ploure, els mapes no ho indicaven. Ens vam mirar la vella, acovardits alhora expectants.

La temperatura del local havia descendit fins al punt del baf d'hivern.

Una resplendor travessà la finestra. Vidres trencats, estrèpit d'un tro... aquell retruny ocultava la realitat.

Haig de reconèixer que em va costar creure'm què havia passat i que ni tan sols quan vaig veure aquell llamp dirigir-se a ell com si fos un torpede testarrut amb el seu objectiu, vaig pensar que fos real, no obstant això, el cos sense vida d'en Josep fumejava ara a terra amb el crani rebentat.

Vam formar una bola humana al fons del local. Excepte la Laura... embogida pel macabre espectacle, va llençar-se damunt la vella, però, aquesta, amb un àgil moviment digne d'una ballarina, la va esquivar a la vegada que girava sobre si mateixa i col·locava una mà damunt l'espatlla nua de la Laura. Segons després, els ulls de la noia ploraven, sentia una intensa cremor allà on l'anciana l'havia tocada.

Portes i finestres del local van tancar-se encorralant-nos com si fóssim gallines i ella la guineu.

A l'esquena, la Laura lluïa ara un tatuatge. No era cosa bona... ella terroritzada ens va demanar de veure-ho i nosaltres, horroritzats per allò que havíem vist, vam callar com a cabrons.

Va córrer cap als lavabos. Vaig mirar de cua d'ull la vella. De la seva mà, tornava a descendir un gruixut fil blanc amb traces negres i daurades. Tal com abans havia fet, el tallà sense recança.

I, va passar... tan bon punt la Laura va obrir la porta dels lavabos, el mirall va rebentar. El tros més gran va sortir disparat cap a la seva jugular. Brollava tanta sang...

Vaig observar la vella, encara somreia.

El pànic va ser general.

En Martí i la Berta van intentar saltar per una de les finestres, si bé, alguna força inexplicable els capturà deixant-los-hi enganxats. La vella, amb la mateixa parsimònia que havia mostrat des que havia arribat, se'ls va apropar. Aquell parell es van retòrcer, es van penedir, van demanar clemència i van suplicar perdó... l'anciana feu cas omís. Amb una suavitat satànica va dipositar la seva mà damunt els seus caps i, poc després del ritual, i poc després de la cremor, una part del sostre es va esfondrar sepultant-los de per vida. El pànic que vaig veure en els seus esguards quan les llums començaren a tremolar, em va glaçar la sang.

Ja només en quedàvem tres, l'Arnau, en Dídac i jo, la Mona, a més dels cinc clients que sopaven tranquil·lament abans que l'infern es desfermés.

Amb un fil de veu vam preguntar què volia, què havíem de fer perquè ens deixés lliures... i heus aquí la proposta:

—Deixeu-vos tatuar.

Evidentment que vam negar-nos, ja que veien els antecedents, res ens garantia seguretat.

Arribats en aquest punt, vam intentar fer conxorxa. Que si un anava per aquí, que si l'altre pel darrere, que dos per la dreta, que érem més i més forts, que no podria amb tots... i, guaita tu que la vella, badava bé les orelles, perquè va sentir tot allò que vam dir. Va cridar la nostra atenció fregant la fulla de les tisores per la barra metàl·lica del bar. El xerric encara avui em tortura dia i nit.

La segona oferta va ser clara: sols un de nosaltres en podria sortir viu d'aquell infern...

Quan la policia va arribar no es va creure la meva versió. Encara avui es pregunten com m'ho vaig fer. Com podia ser que jo, menuda com soc, hagués assassinat totes aquelles persones. Mai els vaig dir que vaig tenir ajuda.

I aquí estic, complint penitència pels meus actes. Despertant cada cop que hi ha tempesta, quan algú arrossega una cadira o una mosca vola pel voltant; és insofrible viure així, sense saber ni quan ni com finaré, però que ho faré.

Aquella vella malparida va ser molt llesta, ho hagi de reconèixer. Em va enredar. Ara sé la veritat. Ara, després de tants anys patint la tortura del record, entenc la realitat.

La mala pècora va desaparèixer tan bon punt em tatuà. Vaig ser tan ... Una dalla. Això és el que em va dibuixar al palmell de la mà: una fulla llarga i corbada amb un mànec etern. La mort. Ras i curt. Aquest va ser el meu premi per sobreviure a l'infern.

I així espero el meu destí, entre ensurts i deliris. Serà avui? Serà demà? Perquè, com és sabut, la Mort, sempre guanya. I la sento riure. La sento gaudir. Merescut premi per haver sucumbit a la covardia.

«Conten les llegendes que tres germanes eren, la Nona, la Dècima i la Morta. A les seves mans el destí dels mortals tenien i que feien amb ell el que volien. Filaven i filaven la vida d'una persona, daurat pels moments dolços, negre pels més penosos, i quan ho creien convenient, tallaven el filament i, bon vent!».

7

Com la darrera vegada, deixo el cotxe on Sant Pere va perdre l'espardenya i segueixo el senderó a peu. Aquesta vegada l'Olívia no m'acompanya.

És de nit. El bosc és dens, xafogós... inquietant. El camí és pedregós, tortuós. Olors de terra humida i resina m'envolten.

Vaig atabalada. Ensopego una vegada. N'ensopego dues. El cor se'm glaça només de pensar què o qui podria amagar-se entre la bardissa. Humà o no, és un amagatall perfecte.

Tan transitat de dia... i ara no hi ha ningú.

Les cigales i els grills xisclen a plaer. De tant en tant, el vent xerrica amb els arbres. I de cop... udolen llops. Xisclen òlibes. La meva imaginació es dispara.
Em sento envoltada d'ulls petits i rodons, d'ullals ensangonats... amagats entre la bardissa, esperant l'ordre d'atac.

És tan fosc…

Una branca trenca el silenci, alhora que una minsa brisa d'estiu m'acarona el clatell.

Amb el cor encongit, miro enrere. La policia podria venir a retaló? No. Ximpleta. Aquests no són tan previsibles.

Escodrinyo l'entorn a la velocitat d'un caragol. He de tenir el cap fred. No és culpa meva. Res ha estat culpa meva.

No hauria d'haver deixat el mòbil al cotxe. M'hauria anat bé per a il·luminar-me.

I altre cop el trencar d'una branca.

L'exuberant bardissa es mou al meu voltant.

—Hola? —dic, amb veu tremolosa. No moc ni un múscul—. Hola? Hi ha algú?

Una densa boira s'acumula als laterals. M'estremeixo. No és normal. Sembla tenir voluntat pròpia, puix m'evita. De debò.

No em toca, però la noto: la seva humitat filtrant-se entre els matolls, la seva presència lliscant massa a prop. I el fred. No una fresca d'estiu: glaç.

La boira avança lentament, barrant-me el pas per darrere, esmunyint-se entre branques i fulles. M'acorrala. Ho sé. I no m'agrada gens.

I aquella remor…

Un xiuxiueig conspirador entre la boira i els matolls.

Si no fos perquè sé que és impossible, juraria que parlen de mi.

Que saben què he fet.

I que venen a buscar-me.

De sobte, un grat negre travessa el camí.

El seu miol estrident trenca el silenci de la nit i em deixa paralitzada, el cor em batega desbocat.

Corro sense pensar. La terra humida rellisca sota els meus peus. La boira, espessa i carregada, es retira i s'encaixa entre les branques com si m'observés, rient en silenci, mentre obre camí.

I aleshores... la trampa.

Una arrel sortint, alta, coberta de fang i fulles humides.

Hi topo de ple.

Caic de genolls i la pell es raspa contra el terra. I la ferida torna a sagnar.

La boira, impassible, s'acosta una altra vegada. M'embolica, humida i glaçada.

Faig el cor fort i m'aixeco, amb les dents premudes i respirant amb rapidesa. Miro al meu voltant.

Són els nervis, ells em fan actuar d'aquesta manera. No puc continuar així. No puc saltar cada cop que sento un soroll ni puc esglaiar-me cada vegada que bufa el vent... «Treu-t'ho del cap, tu no has fet res, no has fet res, noia. Tot ha estat un cúmul de casualitats que no han acabat bé... no ets culpable de res».

Segons després de recobrar el batec, continuo camí. Recordo que el corriol s'estreny pocs metres després del teix cremat i que la bardissa el va conquerint fins a no deixar gairebé pas; després només queda un estretíssim passadís. És per això que duc el matxet: no vull que cap branca m'esgarrinxi la cama. Ja duc prou ferides.

L'Olívia... va ser ella qui em va parlar del mercat:

—Ja veuràs, tia, és una passada, d'aquests que t'agraden a tu!—la seva emoció era encomanadissa—. Hi ha un munt

d'antigalles i de gent estrambòtica que va de parada en parada. T'encantarà. És que està fet per a tu, tia! I la música!, oh, és tan...

Cinc minuts després, encara continuava amb la xerrameca.

—... jo t'acompanyo, tia, perquè vull mirar algunes coses. Au, va, tia, ens ho passarem superbé!

Així era l'Olívia: un baixet i entremaliat esperit de rínxols negres, ple d'una energia esgotadora per a la resta de mortals. Ens havíem conegut en una festa de carnestoltes tres anys abans i d'ençà que érem inseparables. De fet, va ser ella qui em va presentar el meu marit, en Genís, i també qui em va posar el sobrenom de "Perxa", perquè deia que era tan alta i prima que cada vegada que em mirava li'n semblava una... qui la va parir.

Quan la branca d'un arbre em frega els cabells, gairebé se m'arronsa el llombrígol. No hauria d'haver vingut sola, ho sé. Sé que ha estat mala idea, però, no tenia opció.

Soc capaç d'avançar uns metres més abans que una tos rugosa em faci alçar la mirada, més enllà del teix cremat. Entre la boira i la foscor em costa distingir amb claredat, però intueixo la silueta d'una persona sota la penombra d'una torxa. És petita i rabassuda, i immòbil m'observa.

Sense pensar-m'ho gaire, brandeixo el matxet a la vegada que faig tres passes endavant. L'ombra no es mou. Sento la seva mirada clavada en mi; ho sé perquè li brillen els ulls.

Per un segon tinc la temptació de desfer camí i oblidar-me de tot. Ja provaria de desempallegar-me d'aquell maleït vano d'una altra manera... però, no. A qui vull enganyar? Aquell odiós vano sempre torna. L'endemà, damunt la taula del menjador... allà hi és. Després de cremar-lo, d'enfonsar-lo a les escombraries, de

llençar-lo a mar obert... allà hi és. Sempre hi és i executa els meus desitjos, abans que els gosi barrinar. I jo ja no puc més.

La rugosa tos sota la penombra de la torxa em treu dels meus pensaments. Es mou. Avança cap a mi arrossegant els peus lentament. No em treu els ulls del damunt.

Alço el matxet perquè el vegi.

—Hola... vaig bé per anar al mercat?

Silenci.

—Hola? Que em sent?

De sobte, una òliba deixa anar un xerric. Del bot que foto acabo a terra. Sento que alguns branquillons es trenquen darrere meu.

Busco l'ombra sota la penombra. Ja no hi és.

I llavors el cor se m'atura quan noto una mà a l'espatlla.

Tan de pressa com puc m'aixeco i em poso en guàrdia. Davant meu, un home gran amb camisa arromangada, no em somriu. Té els ulls sortits i els pòmuls enfonsats. La seva mà dreta arrossega una pala, bruta de terra.

—Bo...na nit—aconsegueixo dir entre esbufecs—, vaig bé per arribar al mercat?

—Mercat? Quin coi de mercat? Això és un cementiri, senyora.

Em cau l'ànima als peus. I deixo de respirar quan, en passar els ulls pel voltant, sols veig nínxols i tombes. No pot ser veritat. Aquell era el camí. El recordo.

—Però... però, jo...

Emmudeixo.

Una de les làpides, blanca i impol·luta, du el meu nom. Davant seu, un profund forat acaba de ser cavat.

—Au, faci el que ha vingut a fer —em diu el vell amb la mirada clavada al matxet—. I foti el camp, que tinc feina!

Assenyala la meva tomba.

Estic perdent el cap. És una mena de broma? El vano... ha de ser ell. On és el mercat? Sense ell no el puc tornar i ell té la culpa de tot.

De cop em sento marejada i confusa. La boira torna i el cementiri es desdibuixa lentament.

Què m'està passant?

Una llum m'enlluerna. Algú taral·leja la cançó de la mare.

M'hi acosto amb desconfiança, mirant de reüll arreu. No vull fer-ho, però m'hi veig obligada.

Enmig del no-res, hi ha la parada de l'anciana.

—Bona nit. Què desitges?—em somriu de manera estranya—. Et recordo.

No soc capaç d'articular cap paraula. Tot és sinistre. I ella ja no és ella: la dolça cara s'ha transformat i ara sembla la més perversa de les bruixes de qualsevol relat.

Amb suavitat, m'agafa el vano de la mà i deixa anar una riallada que m'estremeix. Les òlibes s'esveren; aletegen com si algú hagués assaltat el seu niu.

Vull marxar. Vull fugir. No hauria de ser allí.

—Dolça meva, si has vingut per a tornar aquest objecte, que sàpigues que no es pot fer. És el vano del Talió. Has sentit a parlar de la venjança de sang? Ull per ull, dent per dent...

—Jo, no... l'he de tornar, ho ha d'entendre. —Sento la veu llunyana.— Si us plau, no el vull. Fa mal a la gent.

—Sí, ho sé—somriu—. I l'única manera de desfer-te'n és que

algú te l'accepti voluntàriament. I ningú no ho farà. No hi ha persona al món tan ximple. A excepció de tu, és clar.

La xafogor de la nit em fa rodar el cap. M'aguanto dreta gràcies a una de les fustes de la parada.

—Sé tot allò que has fet amb ell. Noto com la seva força corre per les teves venes. T'ha corromput, com sempre fa. No t'ha demanat permís: t'ha empès. T'ha xiuxiuejat què havies de desitjar. L'has fet servir conscientment... o això és el que ell vol que creguis. I això ja no té remei.

M'assenyala el matxet.

—L'has utilitzat per matar.

—No... jo no...

—És clar que sí. Tu has donat l'ordre.

Ploro sense control. Ella no té raó o sí...

La foscor m'ofereix instants: el cos del noi del patinet que gairebé m'atropella, destrossat; la noia sense auriculars molestant a l'autobús, fulminada; la noia de la moto, estampada; en Genís i l'Olívia... junts. No m'hi he pogut estar.

Com he pogut fer-ho?

Com he pogut demanar-ho?

Com he pogut ni tan sols desitjar-ho?

Els murmuris no s'aturen. I entre ells, el vano. No parla amb paraules, però empeny. Insisteix. Prem dins el cap com un dit fred. La culpa m'ofega.

—No podràs vèncer-lo —xiuxiueja—. El vano llegeix els pensaments. Obliga. Sempre ho fa. Només tens una sortida...

Em mostra una petita ampolleta plena d'un líquid vermell.

—No allarguis més aquesta tortura.

Veig la mare. Veig l'Eugènia. Discutim. No penso a treure el vano... però el vano ja hi és. Sempre hi és.

No. No els faré mal.

El líquid té gust de maduixa. M'escalda la gola, m'escalda l'estómac.

Caic a terra, sacsejada per espasmes.

La vella riu.

N'hi ha d'altres com ella: ancianes descurades que es mouen en cercle al voltant d'una foguera.

Riuen.

Totes riuen.

8

Aparcat a un lateral de la carretera, observo l'horitzó. He

passat tants cops per davant d'aquelles cases que ni l'espessa bardissa que les envolta m'impressiona ja. Tampoc aquell llagrimeig agut i prolongat que, de tant en tant, s'hi escolta i que, amb els anys, ha acabat confonent-se amb el vent o amb el cruixir dels arbres. Però aquesta vegada tot és diferent, perquè en posar la mirada damunt les velles runes, sento un fred humit que em penetra els ossos i un silenci sobrenatural s'estén com una capa, invisible sobre la plana. Els ocells callen, els arbres callen, immòbils, com si esperessin, com si m'observessin. I llavors, m'arriba: un murmuri distant que passa a través de la bardissa i em travessa la pell... obligant-me a fer un pas enrere.

Si no haguera estat per aquell inquietant i recurrent somni; si no haguera estat perquè semblava implorar-me no sé ben bé què, mai m'hauria aturat. Les meves raons tenia quan vaig fugir d'allà i encara les mantinc. Només van ser uns quilòmetres, fins al poble del costat, amb tot, des del primer dia vaig agrair la pau interior que vaig aconseguir, perquè:

Al meu poble —l'Alzina de Ponent— sempre se'ns ha prohibit travessar la carretera i acostar-nos a ca els llevantins. Tant a la quitxalla com al jovent. Fins i tot als nouvinguts menors de vint anys se'ls adverteix tan bon punt posen un peu al poble. No és una recomanació: és una ordre antiga, no escrita i repetida de pares a fills. Si el visites un dia i t'asseus a la plaça Major, sentiràs, de boca dels més ancians, històries que fan gelar la sang; algunes, potser exagerades, d'altres, potser massa coherents per ser només rondalles. D'aquestes últimes, en dono fe.

Tot es va torçar l'any 1911 o 1912 —ni tan sols en això hi ha hagut mai quòrum— quan el poble encara s'anomenava simplement l'Alzina. Aleshores eren dos nuclis petits, units per una plana ampla i inofensiva. Els de llevant, a la dreta, eren els amos de les terres; els de ponent, a l'esquerra, les treballaven.

La convivència mai no va ser bona.

Des de feia anys que havien de decidir on se situaria el que seria l'Ajuntament de l'època i qui havia d'ocupar la cadira principal.

Els llevantins sostenien que, pel sol fet de tenir l'alzina vella —la que donava nom al poble— dins els seus límits, eren els qui havien de manar. Els ponentins s'hi negaven, amb orgull i una

rancúnia que creixia any rere any; conseqüència directa del menyspreu que massa vegades havien patit per part dels seus veïns.

I ara, imagineu-vos com se les gastaven en aquella època, que de bèsties, n'eren un xic; i penseu que, de tot allò que podeu imaginar, encara us quedeu curts. Sí, puix no hi havia dia ni nit que fos tranquil en aquella zona. Les baralles eren constants: llavis partits, dents trencades, costelles esquinçades. Però la violència no era només als punys; també era a les mirades, als silencis llargs, a les pedres llençades a les finestres o als ganivets amagats a les butxaques.

Malgrat aquella mala maror, però, hi havia una excepció: la nit de Nadal.

Va ser el capellà de la zona qui, cansat de trobar-se al mig de tots els merders, va tenir la idea.

Va fer construir una ermita a la plana, com a terreny neutral, i va obligar tothom a assistir-hi, cada nit de Nadal —després dels sopars en família—, per celebrar la tradicional missa del gall; sota pena de quedar expulsat de tota celebració religiosa durant un any, en cas de no aparèixer. I la gent, molt temorosa de Déu en aquell temps, hi anava, és clar que sí, però no de bona gana. En aquelles misses, les espelmes il·luminaven cares tenses, somriures forçats, mans que s'estrenyien amb massa força. Reien i es miraven, sense deixar de vigilar-se.

I llavors va arribar la desgràcia...

L'any que tot va passar, la nit venia caldejada per una tremenda disputa: per interessos diversos, des d'altres pobles els insistien que decidissin d'una vegada i els llevantins, que

eren els qui tenien més a perdre, van tirar pel dret i es van autoinvestir. És clar, quan els altres se'n va assabentar... la batussa va ser monumental. Ponent en bloc, estris de camp en mà, es va plantar davant l'alzina, escridassant i amenaçant de tallar-la. Llevant s'hi va encarar. A cada minut que passava, el to i les males maneres anaven apujant i si no hagués estat pel capellà, ja que era la nit de Nadal, qui sap fins on haurien arribat. L'home es va ficar pel mig per recordar-los el seu pacte i que havien de marxar a sopar, per a després assistir a la missa del gall. La tensió viscuda es va rebaixar, sí, però hores més tard, quan es van retrobar a la plana, davant l'ermita...

Ni es miraven ni es parlaven.

Aleshores algú va observar que els joves de ponent no hi eren... Aquí va començar tot.

Van aparèixer les veus que demanaven explicacions i, seguidament, van començar les empentes i els cops. El fill de "no se sap qui" va dir que havia vist el "fill de tampoc se sap qui" anant cap a llevant i llavors, els joves llevantins van córrer cap a casa seva, sospitant que alguna cosa no anava bé... i tenien raó.

En arribar-hi, van veure els de ponent fugir i, entre fum i flames, com l'alzina vella cremava. Les flames s'enlairaven com tentacles vius, abraçant cada branca, cada tronc i a ells; perquè en un tres i no res es van veure encerclats i sense escapatòria.

Els seus crits van arribar a la plana i els pares, aterrits, van córrer a socórrer-los, però van arribar massa tard. L'espectacle que es van trobar els va penetrar fins a l'ànima.

Hores més tard, la venjança va continuar. Els de llevant atacaren les cases de ponent amb tot el que tenien a mà. Però

allà els esperaven, i la massacre es repetí amb brutalitat. I aquí no va acabar tot, ja que, embogits per l'odi acumulat durant tants anys, els de ponent van retornar els cossos dels morts i dels moribunds, allà on pertanyien. Ningú de llevant sobrevisqué. Males llengües diuen que entretant els crits s'apagaven, a mesura que el sol sortia, els de ponent van tallar l'única branca de la vella alzina que s'havia salvat, per convertir-la en petits tions que van regalar a tots els joves del poble.

L'endemà, les arrels de la vella alzina calcinada començaren a créixer sense control, com un malson arrelat a la terra. Van abraçar tota la zona de llevant, entrellaçant-se amb esbarzers i arbustos espinosos, creant un mur impenetrable. I des de llavors, ningú no ha gosat travessar aquella desgràcia: una bardissa viva, que sembla sospirar, murmurar i cridar en les nits de vent, recordant la tragèdia que mai no s'ha oblidat.

Aquesta és la història o llegenda del meu poble. Terrible, oi?

Dono una última ullada a l'horitzó, i un esgarrifall em recorre l'esquena com si mil agulles fredes s'hi clavessin alhora. Moltes han estat les desaparicions des d'aquell fatídic any: nens, nenes, joves... tots es van esfumar sense deixar rastre, com si la terra mateixa els hagués engolit. Com aquells cinc amics que van topar amb un nen plorant a la vora de la carretera. Es van aturar per ajudar-lo, innocentment. Tres van decidir seguir-lo més enllà de la bardissa; els altres dos es van quedar vigilant el cotxe. I van ser aquests darrers els qui van veure l'horror: els companys engolits per uns matolls que es retorçaven com si tinguessin voluntat pròpia, i la Neus lluitant... mentre una mà formada per branques retorçudes, amb unes ungles llargues i

brutes com ganivets, se l'enduia. Van cridar, van córrer a demanar ajuda, però quan aquesta va arribar, no van trobar-ne cap rastre...

Jo mateix tinc la meva història, guardada com un secret que em crema per dins i que mai no he pogut explicar. El Nil es va perdre per la muntanya, i prou. Sempre ho mantindré així.

Pujo al cotxe i continuo camí. Els murmuris de la bardissa, estridents i cridaners, s'infiltren al meu cervell, més clars ara. Són paraules que no acabo d'entendre, però que em posen els pèls de punta. Tot és estrany... massa estrany i, llavors, la gran sorpresa... Quan lentament m'acosto a la sortida cap a l'Alzina de Ponent, observo que la bardissa s'ha esquerdat i ha obert un sinuós passeig, obrint un pas que des de temps passats no hi era. Hi cab un cotxe just i presumeix d'un arc natural i robust, que és com la gola d'un llop, negre i profund. Al desviament del poble també hi ha un rètol nou, fosc i mal pintat: *"Es regala un tió a tot nen o nena que vingui a visitar-nos"*... No t'envia a Ponent, sinó a Llevant...

La curiositat em domina —malgrat el nus que m'estreny l'estómac i m'adverteix que estic cometent un error—, i prenc el camí, atret, gairebé hipnotitzat, per la bardissa. Travesso la gola del llop amb pas cautelós i, tot just fer-ho, el sol queda engolit per un exèrcit d'alzines robustes i exuberants, i la poca claror que hi havia s'extingeix de cop. Creieu-me quan us dic que aquella bardissa no sembla pas un simple mur inert de matolls i esbarzers. Em segueix. Potser m'estic tornant boig, però tinc la sensació que em vigila, pacient i somrient. M'atreveixo a frenar un instant, i la bardissa respon amb un estremiment violent...

M'està parlant? Què pretén de mi?

Pocs minuts després, arribo a una plaça envoltada de runes, com làpides escampades d'un cementiri oblidat. Tot és devorat per males herbes i enfiladisses, i l'aire carregat d'humitat, pesa com una anònima amenaça. Fa olor de fum, de llenya cremada, encara que no es veu cap xemeneia, com tampoc rastre de foc; només la lleugera broma que sembla sortir de la mateixa terra, per a donar a l'entorn aquell caire tenebrós.

No he estat l'únic curiós, compto uns onze cotxes més, aparcats sense ordre ni disciplina. Els pares i mares semblen feliços. Agafen la quitxalla de la mà, no fos cas que surtin corrents i es perdin.

Altre cop la bardissa es parteix, obrint un camí fosc i tortuós, i d'ell en surt una anciana de llargs cabells blancs. Porta vestits de camperola i el seu somriure, alhora amable i pervers, fa que la pell se m'esgarrifi. Ens diu que al bosc del costat s'han amagat un munt de tions i que els nens han de passar a buscar-los. "Tot està tancat amb reixa", assegura, però la seva veu tremola amb un vibrar estrany, com si la mateixa bardissa respirés a través d'ella.

Els altres s'ho miren amb rialles nervioses, com si tot fos part d'un joc, però jo em congelo. La reconec. És la mateixa dona que es va endur el Nil. Teníem divuit anys. Jugàvem a la plana i vaig xutar la pilota massa amunt. Era nova... ell no va voler perdre-la i va fer allò que sempre ens deien que no féssim: acostar-se a la bardissa. Aquesta, en segons va reviure. Es movia i sonava com si un miler de serps s'arrosseguessin dins les seves entranyes; encara ho recordo. I ella va aparèixer amb aquest

mateix somriure... i se'l va emportar. Vaig intentar ajudar-lo, de debò que sí, però aquell manyoc de matolls era molt més fort i em va atrapar, també, i m'arrossegava... encara no sé com vaig aconseguir desempallegar-me. Només recordo que ella em mirava... m'observava... i jo no vaig dir res, perquè, si hagués explicat que les seves mans eren branques fines que es movien com fastigosos cucs, que em van tocar l'espatlla i em van obligar a callar, amenaçant-me, en silenci, de ser el següent, m'haurien pres per boig... i només era un nen. L'endemà, quan em van preguntar, vaig mentir. Vaig dir que en Nil havia anat a la muntanya i per allà el van buscar, durant setmanes.

Torno a la realitat per veure com, un per un, els nens i nenes travessen la bardissa, tranquils i somrients, i durant uns minuts desapareixen de la nostra visió. I a l'altra banda, esperem tranquils, puix no deixem de sentir-los. Criden i riuen. Sembla que s'ho passen d'allò més bé.

Quan tornen, tots ells duen un petit tió a la mà. Per les irregularitats dels talls i les deformes expressions facials, es veu que estan fets artesanalment. No puc apartar la vista d'ells, perquè són lletjos i estan mig cremats. Alguns fins i tot encara fumegen. Amb tot, reconec un rostre en tots ells: la cara d'un gran amic.

Llavors un silenci antinatural, fins i tot opressiu, es fa l'amo i senyor del lloc. Després de tants anys, la bardissa ha callat. Observo els voltants. Els més petits —santa innocència— riuen i juguen amb els tions, com si fossin la joguina més divertida del món, els pares i mares, per contra, s'ho miren tot amb recança i s'afanyen a acomiadar-se, per marxar. I per segon cop, se

m'atura el cor, puix els he reconegut... tots aquells van créixer amb mi al poble, com els nostres pares i mares, avis i àvies, besavis... havíem compartit jocs i rialles, havíem estat amics. M'ha costat, perquè el temps els ha transformat, però els he reconegut. I a la vegada que intento avisar-los, que intento dir-los que la bardissa es vol cobrar la seva venjança, el cel s'enfosqueix i un plugim, fred i persistent, comença a caure damunt nostre.

És llavors quan la suau melodia apareix. Sembla provenir de més enllà de la bardissa i s'esmuny entre les seves branques al ritme del vent. És alhora harmònica, alhora embruixadora. Tots els nens i nenes es giren, escoltant-la, somrients. Segons després, es desfan de les mans de pares i mares, per a córrer cap a ella.

Intento moure'm, però no puc, perquè les arrels m'han atrapat, i amb mi, a tots els adults. Ens estrenyen fortament lligant-nos a terra, impedint que puguem intentar salvar les criatures, que avancen, amb passes curtes, cap a la veu que els reclama. Tenen els ulls vidriosos, semblen hipnotitzats. La veu és tan dolça, tan innocent... i alhora un cruel parany. Els pares criden, les mares criden, jo crido. Els dic que tornin, que és una trampa... però no senten res, només obeeixen aquell melós xiuxiueig que ara batega dins del meu cap.

La bardissa els engoleix a la vegada que les arrels ens alcen del terra amb una força brutal i ens expulsen més enllà dels límits del poble. Els qui havien anat amb els seus fills i filles ara sostenen uns troncs amb barretina... amb les cares dels petits, congelades en crits que travessen la sang.

Miro la bardissa. Un parell de brillants ulls parpellegen entre els matolls. Per primer cop en molts anys no plora, sinó que riu.

Llavors, fins als meus peus rodola una atrotinada pilota... i un fred em travessa l'esquena. La bardissa tremola, encara té gana... i m'espera.

9

—No t'hi atreveixes, Oriol!

—Que no? Què t'hi jugues?

—El que vulguis, col·lega, el que vulguis. Sortiràs d'allà a gambades, ja veuràs...

I aquí estic, dret a les portes d'aquest... poble.

Quatre masies escampades sense ordre, malaguanyades pel temps, amb la pissarra rovellada i les parets esberlades, que s'aguanten dempeus amb tossuderia mentre s'aferren a la muntanya com pedra exhausta que es resisteix a cedir. L'únic carrer, estret i tortuós, s'endinsa sota un bosc d'avets tan espès que sembla empassar-se la llum. No hi ha electricitat. Només foscor. I silenci. Un silenci dens, trencat per l'aire fred i humit, amb olor de terra xopa i de fusta corcada.

No m'esperava que fos tan sinistre. Abandonat, sí. Però no així. No amb aquesta sensació de ser observat, com si el lloc mateix fos conscient de la meva presència.

—*Només és una nit* —em repeteixo.

La Castanyera havia estat, feia molts anys, refugi de pastors i ramaders. Un lloc de pas, de focs encesos i veus cansades. Tot això, però, va quedar esborrat, devorat per una llegenda que encara avui s'arrossega com una ombra: la processó que, cada Nit de Tots Sants, travessa aquest indret. Una història que va néixer als anys quaranta, quan encara hi vivia gent... i quan, diuen, van passar coses que mai haurien d'haver passat.

Conten que una vella ermitana vivia sola a la capella del petit cementiri, a mig quilòmetre de les masies. Parlava poc amb la gent; només amb el seu gat negre, en Marrameu, que la seguia com una ombra silenciosa. Cada tardor, quan el fred començava a mossegar, encenia el foc i torrava castanyes que després venia als qui s'atrevien a pujar fins allí. Castanyes dolces, fumoses, irresistibles. Tant, que el lloc va acabar prenent el seu nom.

La gent hi pujava expressament. Famílies senceres. Canalla riallera... a qui, de vegades, la vella regalava dolços.

Aquella Nit de Tots Sants, però, alguna cosa va anar terriblement malament.

Primer va ser el silenci. Després, la febre. I, finalment, la mort.

Cap infant va sobreviure.

La ràbia va ser més forta que el seny. Cegats per la por i la devoció mal entesa, els veïns no van buscar respostes; van buscar culpables. Amb torxes enceses i crits d'ira, van

arrossegar la vella i el seu inseparable Marrameu fins davant del cementiri, mentre entonaven una cançó sinistra. Ningú no va escoltar els seus laments. Ningú no va aturar el foc.

Però l'any següent, la Nit de Tots Sants, el cementiri va ressuscitar.

Quan la gent de les masies —grans i petits— va començar a adonar-se que alguna cosa no rutllava, ja era massa tard. El foc cremava amb una intensitat estranya i els murmuris s'havien apagat, com si algú hagués donat una ordre silenciosa.

Va ser un nen qui ho va veure primer.

Amb els ulls oberts com plats i el cos rígid de por, va assenyalar el camí que duia al cementiri. Ningú no va preguntar què havia vist. Tots es van girar alhora.

Entre la boira, una figura avançava lentament amb passes irregulars, gairebé ballades. Era una vella estrafolària, amb el rostre demacrat i els ulls enfonsats, com si el temps no l'hagués tractada amb pietat.

No va caldre dir el seu nom.

Algú, molt fluixet, va començar a taral·lejar una cançó. Només el primer vers. Ningú no el va continuar.

La vella, en canvi, sí.

Amb una veu aspra i gastada, va entonar la tonada sencera, aquella que tots recordaven, però que ningú no cantava mai fins al final:

«Quan ve el temps de collir castanyes…»

Aquella nit, les masies van cremar fins als fonaments. El foc es va estendre massa ràpid, com si conegués el camí. Ningú no va aconseguir escapar-ne.

Els pobles del voltant explicarien després que, mentre les flames s'alçaven, la muntanya sencera va ressonar amb un miol persistent i amb aquella cançó que no hauria d'haver tornat a sonar mai.

L'endemà, ningú no va gosar pujar sol fins al cementiri.

Va ser així com va començar la processó.

Sense proclames ni explicacions. Només gent amb el cap cot, castanyes encara calentes i panellets a les mans, deixant les ofrenes davant d'una tomba que fins llavors ningú no havia volgut mirar de prop.

Ningú no va preguntar per què ho feien. Tots ho sabien.

I des d'aleshores, cada Nit de Tots Sants, la processó torna a pujar. Perquè hi ha cançons que no s'han de cantar senceres. I perquè hi ha errors que la muntanya no oblida.

M'han allotjat al segon pis d'una de les masies més properes al cementiri. Des d'allà puc veure el carrer. L'habitació té una finestra i, miracle, una llar de foc encara funcional. La Gabi tenia raó: cal arribar aviat, perquè els qui *remenen les cireres* no deixen que ningú esculli on dormir; són ells qui reparteixen la gent per les runes.

M'acomodo dins el sac de dormir, a la vora del foc, i tanco els ulls. He de fer temps fins al capvespre. El xiuxiueig d'una pluja

suau m'ajuda a endormiscar-me. De tant en tant, un llampec il·lumina l'habitació i, uns segons després, el bosc retrona. Fa fred. Una olor humida entra per la finestra. Un pressentiment em recorre l'esquena.

Em desperta una remor llunyana. Crits i rialles que no semblen del tot alegres. S'ha fet fosc. El foc s'ha apagat i a l'habitació fa un fred que pela.

Trec el cap per la finestra. El poble ha desaparegut sota una boirina espessa. Gairebé tothom camina pel carrer: joves i vells, nens i ancians. Gairebé tots duen torxes; els altres, cistelles. Hi ha un ordre estrany en la manera com avancen. Alguns em miren i somriuen, com si esperessin alguna cosa de mi.

Tan de pressa com puc, em calço les botes, em poso l'anorac i baixo les escales.

Una dona m'entrega una torxa. El vailet que l'acompanya, una petita cistella amb tres panellets i tres castanyes. Tot està disposat amb una cura gairebé ritual.

Agafo la torxa vigilant que la flama no vacil·li. No dic res i m'incorporo al grup. Camino en silenci, compassant el pas al dels altres. No perquè ningú m'ho hagi demanat, sinó perquè intueixo que és així com s'ha de fer.

La boira m'embolcalla. Sento que alguna cosa m'observa des dels marges del bosc.

I aleshores ho entenc: no soc només un espectador. Aquesta nit, estic dins la història.

El camí no hauria de durar més de deu minuts, però, clar, el terra no està asfaltat i és ple de sots; a més, com que ha plogut gairebé tota la tarda, està enfangat, i alguns bassals semblen

petits llacs que reflecteixen una foscor més espessa que la nit mateixa. Resumint: caminem durant més de mitja hora, lentament, cada pas un esforç contra el fang que xucla les botes.

De tant en tant aixeco el cap, cap al cel, però els arbres, tan frondosos i robustos, em tanquen la vista. Tot és fosc, humit, i una brisa gèlida fa moure les branques com uns dits esmolats.

I de cop, tothom calla.

Un silenci que no és natural; pesa. Em travessa l'esquena com una agulla. No hi ha ocells, no hi ha xiscles d'insectes. Només el batec del meu cor i el cruiximent d'alguna branca llunyana. En qualsevol altre moment, m'hauria semblat tranquil, però aquí... al mig de la muntanya, de nit, envoltat de desconeguts i d'una boirina que em cala fins als ossos, seguint una processó de torxes, sento com si tot l'aire em digués que estic fora del temps i fora de lloc.

Alço la mirada i veig la comitiva davant les portes tancades del cementiri. Pitjor que el poble. Els murs resten mig caiguts, esberlats, i les reixes de l'entrada, rovellades, grinyolen com si respiressin. Al costat hi ha una caseta devastada pel foc, com si l'haguessin cremada amb deliberació.

Una dona de l'organització es posa davant la porta i deixa anar una mena de vers. Les seves paraules floten en l'aire humit, trencant el silenci només amb un murmuri. Diu alguna cosa semblant a demanar permís a la castanyera per passar dins. No entenc tot el que pronuncia, però noto un tremolor en les torxes al seu voltant.

I aleshores... el cop d'efecte.

La reixa del cementiri comença a obrir-se sola, lentament,

amb grinyols que semblen lamentacions antigues i xerrics metàl·lics que em fan estirar el coll instintivament. És un so massa llarg, massa viu, com si el ferro mateix respirés.

Travessem el llindar, i tot canvia. L'aire sembla més dens, la boira més humida, i un perfum de terra cremada i fusta antiga m'arrenca una esgarrifança. Com si el cementiri hagués estat esperant la nostra arribada, i nosaltres haguéssim acabat de travessar la línia que separa el món dels vius... del que encara espera.

No sembla que hi hagi cap làpida sencera, i gairebé totes estan cobertes de matolls i males herbes que es mouen amb un xiuxiueig fantasmagòric. La gent ja no riu; ja no crida ni canta. Tot s'ha tornat ombriu, tètric, sepulcral...

Caminem en fila, en silenci, entre mausoleus esberlats i tombes obertes que semblen ulls buits que ens observen. L'olor de terra cremada i fusta vella penetra fins als ossos. I llavors, la cirereta del pastís: una foguera espectacular, preparada per cremar. La gent deixa les ofrenes al voltant. Jo imito el gest, però noto que les mans em tremolen.

De sobte, un miol colpidor talla la nit. Un gat negre, enorme, es dibuixa entre les tombes i la boira. Em giro i noto que m'he

quedat sol. No sé on ha anat la resta, ni què ha passat.

Darrere el gat, una dona apareix. Estrafolària. Lletja com un pecat. Embotida en una camisa que li queda petita, faldilla acampanada, sabates que fan cloc-cloc a cada pas. Somriu maliciosament. M'observa.

Encén la foguera i hi llença les castanyes, sense apartar els ulls de mi. Tot al seu voltant sembla reviure: els arbres recuperen verdor, les làpides brillen, com si el temps hagués fet un pas enrere. La vella castanyera balla i s'apropa.

Estic petrificat. No puc moure'm. Tot el muntatge sembla massa real, massa violent.

La mateixa por és qui em torna les forces. I corro. Torno cap a les masies, sense ordre ni sentit. Cada pas ressona pel camí com un crit. El terra segueix mullat, però les masies han canviat. Tornen a tenir vida: fum sortint de les xemeneies, finestres amb vidres que abans no hi eren.

La gent que m'ha acompanyat s'amaga darrere de les cortines i m'observa, somrient. Els ulls de tots, carregats d'una estranya complicitat, m'embolcallen. Per amor de Déu, quin poble és aquest?

Les passes de la castanyera ressonen a la nit, darrere meu. La seva cançó, tosca i desgastada, s'obre pas entre tot aquell despropòsit:

«Quan ve el temps de collir castanyes, la castanyera...»

M'amago a l'habitació. Ara soc jo qui observa, ocult darrere de cortines que abans no hi eren. L'habitació té llit, mirall i un gran foc cremant a la llar de foc. Tot ha cobrat vida.

Veig com la vella passeja triomfal. Els picaports grinyolen

quan passa per davant de cada porta i la gent surt, s'uneix a ella, portant torxes. El gat continua miolant, intensament.

La comitiva s'atura davant la masia on soc. Murmuren la cançoneta, tots alhora. Agafo el mòbil, però no hi ha cobertura. Estic acollonit. No sé què passarà ni com sortir-ne.

Al tercer cop a la porta, les frontisses grinyolen. Algú ha obert. Trec el cap per les escales i veig el rebedor ple de caps que em miren i somriuen. Somriuen per què? Per quins set sous?

I la vella, al bell mig de tots ells, puja les escales, lentament.

Quan arriba, la porta de l'habitació no ofereix resistència i allarga la mà, mostrant-me dolços en ella. Li dic que no. Ni somiar-ho. Somriu i insisteix. Petis espetecs ressonen, flames s'alcen. L'habitació s'omple d'un fum dens i el foc creix com si tingués voluntat pròpia. Les cortines cremen, els mobles cremen. I jo, m'hi nego una vegada més.

I de sobte, un estrèpit fa que tot tremoli i tanco els ulls... segons després, tornem a estar al cementiri.

Encara amb la mà estesa, la vella castanyera em mira amb uns ulls que no em volen deixar respirar. Els dolços brillen entre els seus dits, temptadors i prohibits. La gent al meu voltant no diu res, només observa, somrient d'aquella manera que ja no puc ignorar: saben coses que jo no sé, i jo no formo part del seu món... encara.

Recordo, de sobte, cada detall estrany d'aquesta nit: les cistelles distribuïdes amb cura abans de sortir; les mirades que m'havien seguit mentre em calçava les botes; el miol del gat que no semblava venir d'enlloc; o els somriures de la gent que em seguia com si em coneguessin des de sempre.

I llavors ho entenc: no soc un espectador dins de la història. Mai no ho he estat.

Des del primer moment, des que em van allotjar al segon pis, des que em van donar la torxa i la cistella, he estat una peça del ritual, una ofrena silenciosa que només ara, davant de la foguera i dels ulls de la castanyera, cobra sentit.

Els dolços als seus dits ja no semblen innocents: són el segell que accepta la meva participació. Cada pas meu, cada gest, cada respiració... tot ha estat guiat perquè jo acabés aquí, davant d'ella, completant la cerimònia.

La foguera crema alt, les flames es reflecteixen en els seus ulls, i el gat em creua la mirada amb un miol llarg, com qui anuncia l'irreparable. La gent se situa al meu voltant. Ja no hi ha res que pugui fer. Soc jo qui ha estat ofert.

I quan ella fa un pas cap a mi, els meus genolls cedeixen.

—*Quan ve el temps de collir castanyes*...—cantusseja la resta, amb moviments rituals.

La vella m'agafa la mà.

La seva pell és freda, aspra, com l'escorça d'un arbre vell. Em col·loca els dolços al palmell i, per primera vegada, no sento por. Només una estranya certesa, pesada i definitiva. El gat miola un cop més i s'asseu davant meu, pacient.

Ella somriu.

Els dolços m'han deixat les mans tacades, enganxoses. I jo sento com el meu cos m'abandona. No sé com explicar-ho... I en Marrameu es frega contra la meva cama. Em reconeix.

Llavors, la foguera s'apaga.

La resta m'observa en silenci. Alguns m'ho agraeixen amb el

cap. D'altres deixen castanyes encara calentes als meus peus.

La vella castanyera es desfà en boira i la processó es posa en marxa, avançant cap al poble.

I mentre la Nit de Tots Sants torna a respirar, entono la cançó sencera, sense por ni pressa.

10

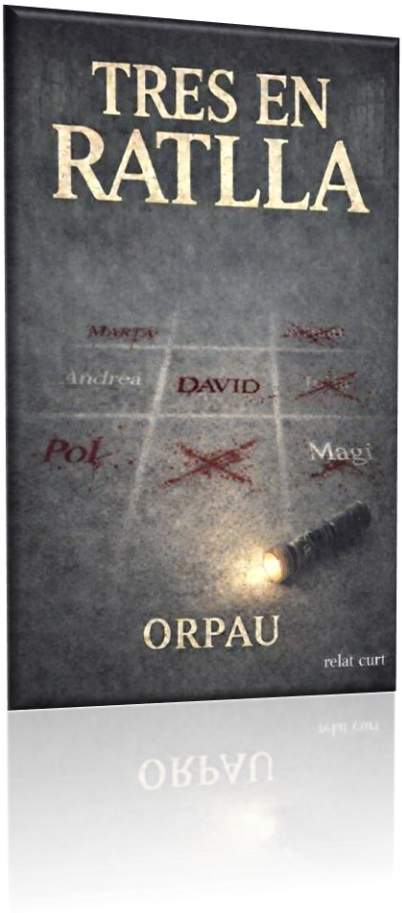

Quan aquella colla va penjar el vídeo, només buscaven visites...

El canal d'en Pol, en Magí, la Marta i l'Andrea feia hores que bullia. Ningú no entenia res. Alguns deien que havien sentit coses estranyes només de mirar les imatges; d'altres, que, amb auriculars, es podia sentir un murmuri de fons. N'hi havia fins i tot que parlaven d'un cop sec, com una porta que es tanca.

Els quatre s'havien fet un petit nom a internet explorant, en directe, llocs abandonats, suposadament embruixats o envoltats de misteri: fàbriques en ruïnes, cases cremades, túnels oblidats. Com més por, més visites. Sempre havia estat un joc. Fins que van anar a l'escola.

Va ser en Magí qui va proposar la visita.

Feia anys que estava tancada. Ningú no recordava exactament per què. Només se sabia que, de cop, havia quedat buida, com si tothom hagués marxat d'un dia per l'altre. Al vídeo

ho explicaven amb veu tranquil·la, tot i que cap dels quatre no aguantava gaire estona la mirada a càmera. Semblaven pendents d'altres coses, invisibles. En un moment concret, just abans que el so es distorsionés, l'Andrea va deixar de parlar i va girar el cap, com si algú l'hagués cridada pel nom... llavors la càmera va quedar estàtica, gravant una part del terra i la paret...

—No m'agrada gens, això —va dir l'Andrea, abraçant-se—. Marxem.

—Va, no fotis —va riure en Pol, aixecant la càmera—. Això és or pur.

Caminaven per l'interior de l'escola amb cura, mentre gravaven cada centímetre. L'aire era fred i pesat, amb olor d'humitat i ferro rovellat. Les parets estaven esquerdades i el terra cobert d'una capa gruixuda de pols. Les seves passes ressonaven com si la sola fos de metall.

—Hòstia... com és que no hi hem vingut abans? —va preguntar Magí—. Això és brutal. El vídeo ho petarà.

Van provar d'obrir algunes portes. Tancades. Totes.

El llarg passadís desembocava en una porta de dues ales. Tenia un parell de finestres, trencades i brutes pel temps.

En Magí va apropar-se a la porta i va espiar un instant.

—És un pati interior —va dir amb veu baixa. Tenia la sensació que l'edifici podia escoltar-lo—. Però està fet pols.

—Jo no hi vull entrar —va dir l'Andrea, fent un pas enrere.

—Au, tia —va dir la Marta—. Si coses pitjors hem vist.

El Pol, enfocant-se amb la càmera, es va riure de la noia:

—L'Andrea no aguanta —va dir, somrient mentre alçava les celles tres o quatre vegades—. Si trobem alguna porta oberta,

voleu que sigui ella qui entri primer?

—Ets un imbècil —li va recriminar la Marta—. Andrea, passa d'ell. Si tens por, podem marxar; jo t'acompanyo.

—No és això... és que aquí hi ha alguna cosa que no m'agrada —va insistir l'Andrea, mirant al seu voltant com si esperés veure una figura amagada entre les ombres.

Abans que ningú pogués dir res més, en Magí va obrir les portes.

El cruixit va ressonar per tot el passadís, llarg i sec, com si l'edifici es queixés. En aquell pati, la llum entrava esmorteïda per unes finestres altes, brutes i esquerdades. El terra era ple de fulles seques, papers vells i molta pols.

—Vaig a pujar —va dir en Pol, assenyalant les escales del cantó—. Des d'allà puc fer un pla sencer.

—Jo també —va dir la Marta.

Els graons estaven gastats i esquerdats, alguns mig trencats, i grinyolaven sota el pes d'aquell parell. Cada passa que feien aixecava núvols de pols que quedaven flotant en l'aire. Fins i tot la barana, rovellada i freda al tacte, va tremolar lleugerament quan el Pol s'hi va aferrar.

—Vigila —va dir en Pol—. Això està fet una merda.

Mentrestant, l'Andrea i en Magí inspeccionaven la pista de ciment.

—Això no és un pati —va dir ella—. És una gàbia.

—Sí, fa mal rotllo.

Amb els peus, anaven retirant fulles i pols.

—Mare meva... —va deixar anar la noia—. Quants anys has dit que feia que estava tancat?

—No sé, potser una vintena.

—Si ho arribo a saber, em duc la mascareta, perquè no ha de ser gens bo respirar aquesta merda!

Van arribar fins a una paret, sota les escales, coberta de papers antics, avisos i normes d'ús, entre els quals sobresortia un diari vell que en Magí va assenyalar immediatament :

«El jove, de setze anys, no va poder aguantar la pressió i, després de la brutal broma que li van fer amb el joc del tres en ratlla, es va treure la vida».

Estava datada el 18 d'abril de l'any 1997.

—Ostres...

—Magí —va cridar l'Andrea—. Aquí n'hi ha més.

Notícies sobre desapareguts, articles sobre accidents sospitosos... tot referit a antics alumnes. I tots després del suïcidi del noi.

Va ser aleshores quan en Pol i la Marta no van poder contenir una exclamació sorollosa.

En el fred ciment, sota un fil de llum morta d'una finestra trencada, i ocupant gairebé tot l'espai, es podia distingir un dibuix.

—Però què...? —va dir la Marta—. Què collons...?

—Ei, Andrea, pugeu!

La noia i en Magí van córrer cap a ells.

A terra hi havia dibuixat un tres en ratlla gegant, tan gran que ocupava gairebé tot l'espai. Les línies no eren rectes. Eren tortes, irregulars, com si algú les hagués traçat amb presses... o amb ràbia.

No semblaven fetes amb pintura normal.

—Mireu allà... —va murmurar el Magí.

En els quadrats, noms de persones escrits amb lletres grosses. Tremoloses. Alguns fins i tot mig esborrats, com si algú hagués jugat i tornat a començar infinitament. L'escena, absurdament infantil enmig del silenci d'aquell lloc abandonat, els va deixar amb la boca oberta, entre el riure i la incredulitat.

El color de les línies i de les lletres no era vermell viu. Era més fosc. Brut. Marronós.

—Sembla... —l'Andrea es va quedar sense veu—. Sembla sang.

—No diguis bestieses —va dir en Pol—. És pintura. Segur que no som els primers en entrar.

—Aquí no ha entrat ningú en anys —va dir la Marta—. No es veia cap petjada recent. Fa temps que està abandonat.

L'Andrea li va agafar la mà a la Marta. Notava el cor massa accelerat.

—Si us plau... marxem. Ara.

—Va, tia —va dir en Pol—. Relaxa't.

El noi, amb un somriure burlesc, va fer un pas endavant, es va ajupir i, amb el dit, va escriure el nom de la noia en una de les caselles buides, arrossegant-lo per la pols. Cap d'ells no va notar el vent gelat que va travessar el pati ni com les línies del joc tremolaven lleugerament, com si s'haguessin mogut soles, just quan la lletra final va tocar el ciment.

—Veus? No passa res —va intentar riure el Pol, tot i que la seva veu tremolava.
—Ets un imbècil. No fa gràcia —va murmurar l'Andrea, sentint com l'aire al seu voltant es tornava dens, com si el pati respirés

amb vida pròpia.

El silenci que va seguir va ser estrany.

Com si l'aire s'hagués tornat més dens.

I llavors...

CLAC.

Un cop sec va ressonar per tot l'edifici.

Tots es van girar.

—Heu sentit això? —va dir en Magí.

CLAC.

—Les portes —va murmurar l'Andrea.

Van córrer cap a l'entrada. Van estirar. Van empènyer. Van colpejar. Van cridar.

—Obre! —va cridar la Marta.

—No s'obren! —va dir en Pol, donant cops de peu.

Res.

Estaven tancades.

—Això no té gràcia —va dir l'Andrea, amb la veu trencada—. No en té cap.

I llavors...

Ho van sentir.

Una veu.

No venia de cap lloc concret.

O potser de tot arreu.

Llunyana. Esquerdada. Com si sortís de sota terra.

No deia paraules clares. Era un murmuri. Un so que no s'entenia, però que se't ficava dins del cap.

—Ho heu sentit, oi? —va xiuxiuejar l'Andrea, girant-se amb ulls esbatanats.

Un murmuri esquerdat recorria el pati, repetint un nom amb insistència: Andrea... Andrea...

Al Pol li va caure la càmera perquè, quan es van girar cap a la noia... aquesta ja no hi era.

—Andrea? —va dir el Magí.

—Andrea, para de fer l'idiota —va cridar en Pol.

No va contestar ningú.

Al seu lloc, només hi havia la seva roba.

Estesa al terra.

Buida.

Com si el seu cos s'hagués evaporat.

—No... no... no... —va murmurar la Marta.

Van cridar.

Van córrer.

Van plorar.

—Andrea! —va cridar en Magí, amb la veu trencada.

Van intentar trucar-la. Trucar qui fos. I no van saber explicar perquè les pantalles estaven trencades. Havien mort.

I llavors el joc va canviar, deixant-los muts.

En una altra casella, davant dels seus nassos, s'escrivia màgicament un nou nom. Amb la mateixa lletra tremolosa i marronosa.

Pol.

—No —va dir ell—. No. Això no és real.

—Això és una broma —va cridar en Magí—. Si hi ha algú, sortiu ara mateix!

El murmuri va tornar.

Més fort.

Més a prop.

En Pol va fer un pas enrere.

—No, no, no, no...

I va desaparèixer.

Com l'Andrea.

Sense so.

Sense deixar res més que roba a terra.

Només quedaven la Marta i en Magí.

I el joc.

Aquell parell es va mirar. I van córrer cap al passadís. Cap a la sortida. El cor els bategava a mil.

Però les portes seguien tancades.

Van intentar forçar la maneta.

Van donar cops de peu.

Res. No va haver-hi manera d'obrir aquella porta.

—Però això és impossible... —va xiuxiuejar la Marta.

—Ja ho veus... impossible o no, estem atrapats —va respondre el Magí.

Un silenci dens va omplir el pati. Només se sentia la respiració convulsa dels dos i un suau fregadís de passos que semblaven venir de tots els angles alhora.

En Magí va mirar el tauler.

—Només queda una casella... —va murmurar el noi, gairebé sense alè.

Es van mirar i ho van entendre al mateix temps: si volien sobreviure, algú havia de perdre.

No hi havia més temps.

La Marta va arribar primer. Les mans li tremolaven com mai.

—No puc... —va xiuxiuejar—. No puc fer això...

—Has de fer-ho —va respondre una veu dins del seu cap—. Si no escrius el seu nom... ell escriurà el teu.

Va caure de genolls davant de la casella buida i, amb la pols del terra, la Marta va escriure el nom del Magí. Va quedar gravat en dècimes de segon.

—No, no, no! —va cridar ell, intentant esborrar-lo amb les mans, amb els punys. Plorava. Cridava.

Els passos s'acostaven.

—Marta, no! Per què? —repetia.

Va desaparèixer. La seva veu va quedar penjada al pati, com un eco de por.

La Marta es va quedar sola, tremolant, amb la respiració curta i el cos en tensió. Havia sobreviscut, però aquell alleujament era amarg, com si el cor li pesés dins del pit.

Llavors les portes es van obrir, alliberant-la.

I va córrer, ensopegant amb les parets.

Fora de l'edifici, la llum del matí li va enlluernar els ulls i, durant un instant, va creure que tot havia acabat, que aquell malson s'havia quedat enrere, confinat per sempre en aquella escola deixada de la mà de Déu. Però la calma era només aparent: què explicaria? Què diria? I, sobretot... com podria perdonar-se a si mateixa per haver escrit el nom del Magí?

Una freda esgarrifança li va recórrer l'espina dorsal quan va entrar a casa i va encendre el portàtil.

La pantalla brillava en la foscor de la seva habitació, il·luminant el seu rostre pàl·lid, ressaltant les ombres sota els ulls i les mans tremoloses que s'aferraven al ratolí.

Al vídeo, tot semblava normal... fins que el seu cor es va disparar: la darrera imatge mostrava el pati de l'escola, però no com ella l'havia deixat: totes les caselles del joc eren ara buides, excepte una, on, amb una calma inquietant, va aparèixer un nou nom, escrit amb la mateixa cal·ligrafia tremolosa i marronosa que havia vist a l'escola.

Se li va glaçar la sang: Marta.

El murmuri, esquerdat i llunyà, ara sonava a través dels auriculars, repetint el seu nom amb una insistència que li travessava el cervell i s'enroscava al pit, una veu que no sortia de cap lloc concret i, alhora, de tots els racons.

Els ulls de la Marta es van omplir de llàgrimes sense que pogués aturar-los, i el seu cos es va corbar de por, els dits sobre el ratolí quasi paralitzats. Va intentar tancar la finestra del vídeo, però les imatges es movien i es deformaven soles, i el seu nom continuava apareixent, com si l'edifici l'hagués perseguida i atrapada.

I va entendre que l'horror ja no residia a l'escola: ara era dins la gravació. L'havien ajudat a escapar.

No va poder esborrar-ho, i l'últim que va sentir abans de caure de genolls va ser un cop sec, brutal i perfecte, i un murmuri, esquerdat i insistent, cridant el seu nom.

11

—Ei, gent, benvinguts al nostre nou pis! —dic davant la càmera del mòbil, mentre fem el primer tour—. Sí, potser no és una meravella, però ja veureu quan estigui acabat! Estem superemocionats! És un gran projecte! És un espai gegant!

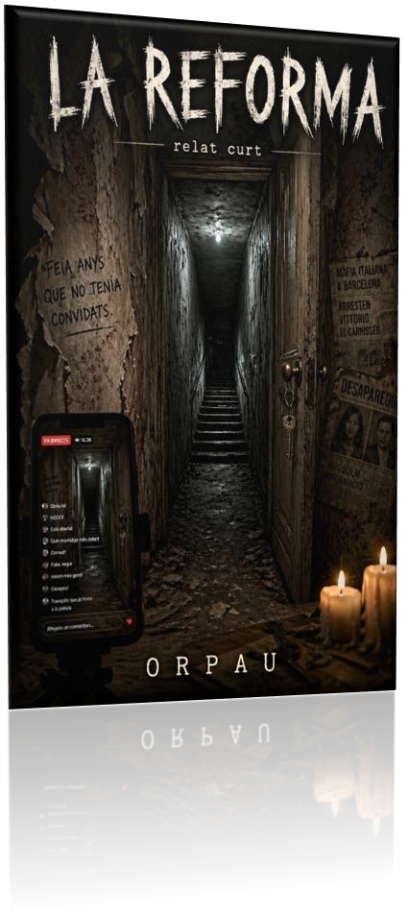

El pis està força malmès. Les parets amb forats. El paper, lleig i antic, esquerdat. I tot està cobert per una gruixuda capa de pols. Obro una aixeta i, a part del sord soroll de les canonades, l'únic que hi surt és una mena de substància densa i marronosa, típica de qualsevol pel·li de terror.

—Uf, no us podeu ni imaginar quina pudor!

—Mira, Mariona, olora igual que els teus formatges —riu la meva parella, en Ferran, que no para de fer escarafalls amb les mans i ganyotes amb la cara.

—Que burro! —contesto, llençant-li una bola de paper

d'embalatge—. Aquest lloc està ple de restes d'alguna obra anterior. Sembla que abans algú ha volgut fer reformes i s'ha quedat a mitges.

Seguim caminant pel saló, mostrant cada racó als espectadors. La càmera tremola una mica, perquè intento esquivar alguna pila de runa i mobles trencats.

—Gent, fixeu-vos en això... —assenyalo cap al final del passadís, on el paper està una mica aixecat—. Sembla que hi ha alguna cosa darrere...

Passo la mà per la paret. Seguint una línia imaginària.

—... una mena de porta.

En Ferran triga una mica a reaccionar. S'ha quedat mirant la porta amb les celles arrufades.

—Una porta? Al final d'un passadís on no hauria d'haver-hi res? —pregunta el Ferran, acostant-se, amb els ulls oberts com plats—. Està completament tapada pel paper. Hi haurà alguna cosa al darrere?

—Gent... no sé si hem de... —dic, intentant contenir el tremolor a la veu—... té la clau penjada del pom.

Els comentaris comencen a ploure en directe:

"Obriu-la!"

"NOOO!",

"Ja sabeu que passarà!"

"Quin teatre més dolent!"

Riem nerviosament.

—Bé, gent, es fa tard. Desconnectem una estona —comento, a la càmera, picant l'ullet—. Ens veiem després per desitjar-vos dolços somnis!

Deixo el mòbil damunt una vella taula i m'apropo a la porta. En Ferran fa estona que l'examina.

—Què creus que pot ser?

—Ni idea, potser un armari encastat, però al planell no hi surt —diu en Ferran, regirant els papers—. I és estrany que el venedor no digués res sobre ella, es veu de sobres!

—Sí, hauria d'haver sabut que la descobriríem. Per què no ens ha parlat? —insisteixo, amb un nus a l'estómac.

—No comencis amb les teves paranoies, Mariona, que ens coneixem. D'acord? No és més que una porta i prou. No hi ha res darrere. Ja t'he dit que segurament és un armari o una equivocació en construir l'edifici, i per això la van tapar.

—Està bé, no cal que et posis així...

No és que estigui preocupada, però és que no m'agraden gens les sorpreses. Tanmateix, faig un somriure i torno al mòbil. Encenc el directe de nou. Els comentaris plouen immediatament:

"Obriu-la!"

"No!!"

"Us veig nerviosos... hehe"

—No tenim permís. —Qualsevol excusa és bona—. No crec que sigui bona idea. Acabem de comprar el pis i no volem tenir problemes amb ningú.

"Però si us han deixat la clau!"

"Això és com un permís"

"Esteu cagats!".

Miro en Ferran. Els comentaris cada cop són més insistents i sabem que hem de tenir contents els nostres seguidors.

—Bé, gent, farem una cosa... l'obrirem només uns segons... —diu Ferran, visiblement entusiasmat. Té la clau a la mà—. Serà molt ràpida la cosa. Veiem què hi ha al darrere i tanquem. Perquè estigueu tranquils... i nosaltres, també.

Passa la mà pel pom rovellat i fica la clau. Fa un primer intent de girar-la, però li és impossible. Llavors comença a moure-la d'un cantó a un altre, insistentment, cada cop amb més força, fins que, al final, cedeix. En Ferran l'empeny una mica i la porta deixa anar un grinyol sord. Després, un corrent fred em travessa el braç.

—Eh... has sentit això? —xiuxiueja Ferran, retrocedint un pas.

—Sí... —responc, intentant contenir el tremolor a la veu—... com un sospir, oi?

Els comentaris comencen a disparar-se:

"Sí! Ho he sentit!"

"Vigileu si surt algú amb una destral... ha, ha"

"Correu!!"

"Sembla que hi ha algú darrere!"

Empenyo una mica més, fins a obrir la porta del tot. Darrere hi ha un petit passadís estret, fosc, cobert de pols i amb una olor rància que em fa arrufar el nas. L'aire és fred, gairebé tallant.

—Mariona... és molt fosc... —diu el Ferran, amb la veu tremolosa.

Tanco de cop. No estic preparada per això.

De seguida: "Covards!", "Ben fet!", "Cagats"; són els comentaris que apareixen al mòbil.

—Mireu, gent, això no mola gens —dic, gairebé sense veu—.

Ja m'agradaria veure-us a vosaltres aquí... valents! Quan estiguem més instal·lats, ja tornarem a entrar.

—Vinga, Mariona, ajuda'm. —En Ferran treu les coses de la motxilla.— Que es fa tard i si volem dormir aquí, això s'ha d'arreglar una mica. Té, agafa el matalàs i comença a inflar-lo. Jo vaig a veure si puc fer que de l'aixeta del lavabo surti alguna cosa més que merda.

—Fins d'aquí a una estona, gent!

Em quedo sola al saló. Movent el peu amunt i avall damunt la manxa. I em sento estranyament acompanyada.

De cop, el Ferran apareix a la porta del saló.

—Mariona... —diu amb un somriure nerviós—... res, que no hi ha aigua.

—Uf... genial —murmuro, amb els ulls plens de cansament i una mica de por—. Bé... aleshores... és igual. Es fa fosc. Hem de tenir llum.

Torno a connectar. No puc deixar els meus seguidors sense saber què passa.

—Hola! Com veieu, es fa fosc i aquí no hi ha electricitat. Sabíem que podia passar, i per això he dut un parell d'espelmes.

—Un toc romàntic! —afegeix en Ferran, fent-me un petó.

El saló s'omple de llum tremolosa. No m'agrada gens. Perquè fa que tot sigui més gran i més sinistre.

—No és tan romàntic com pensàvem —diu en Ferran, rient nerviosament.

Agafem els entrepans i no en deixem ni una engruna.

Estic molt cansada i només tinc ganes de tancar els ulls.

—Gent, anem a dormir... —els dic, picant-los l'ullet—. Bona

nit i que tingueu dolços somnis. Ens veiem demà!

"A tot se li diu dormir!"

"Sí, segur!"

"Jo dormiria amb un ull obert!"

—Bona nit, família —diu en Ferran amb un últim gest a càmera abans d'apagar el focus del mòbil.

De cop, tot és fosc i només el ball de les flames de les espelmes ens dona una mica de claror. Encara que és molt sinistre, ja que semblen dits llargs intentant agafar-nos.

—Tens tu la bateria? Haig de posar a carregar el mòbil.

—Sí, ja m'ensumava alguna cosa així i n'he agafat dues —diu en Ferran allargant la mà.

Ens estirem al matalàs i ens mirem. El silenci del pis és massa dens. I també el de l'edifici. Durant tot el dia ens ha semblat sentir crits, música i portes que s'obrien i es tancaven pels altres pisos, tot i que no ens hem trobat amb cap veí. Ni un de sol. Ni hem sentit l'ascensor...

—Mariona... —mormola en Ferran al cap d'una estona—. No puc dormir. Sents aquest clinc-clinc?

Paro l'orella. Al fons del passadís se sent un so metàl·lic, rítmic. Com si algú estigués esmolant alguna cosa o com si unes claus colpegessin un pany vell.

—Què pot ser? Algú intentant entrar?

—No ho crec... potser només és el vent.

—Ja... potser... —ho dic sense creure-m'ho. El Ferran no ho veu, però tinc els dits clavant-se en el matalàs inflable.

Segons després, el soroll s'atura.

No sé com, suposo que pel cansament, aconsegueixo tancar

els ulls. I roncant estem tots dos, quan la porta amagada darrere el paper s'obre tota sola. No és per un cop de vent, ja que ho fan amb una lentitud calculada, amb un grinyol infinit que fa que ens incorporem d'un salt.

—Què coi! Què ha estat això?

No puc ni contestar-li, perquè estic paralitzada.

Ens quedem una estona esperant, no sé ben bé què.

—Ei, tiu, encén el mòbil. Ràpid —dic amb un fil de veu—. Il·lumina amb la llanterna i grava, que vull que tot això quedi registrat.

En Ferran obre el directe sense ni saludar. Els seguidors, que semblava que esperessin el moment com voltors, es disparen:

"Està oberta!"

"Entreu ja!"

"Quin muntatge més dolent"

Agafats de la mà avancem pel passadís.

No sembla que hi hagi ningú.

Tampoc se sent res.

Només passa un aire pesat i humit, que mareja en comptes de refrescar.

Arribem davant la porta que s'ha obert sola. La llanterna del mòbil il·lumina un buit negre que no s'acaba mai. Travessem el llindar i continuem per l'estret passadís, fins que:

—Gent, això no és cap broma... —diu en Ferran, amb la veu trencada—. Hi ha unes escales. Són de fusta, molt velles.

Ens aboquem una mica per mirar avall i, de cop, una força bruta ens empeny per darrere.

El primer esglaó em colpeja l'esquena. Després un altre. I un

altre... no sé quants més. Perdo la mà d'en Ferran. Intento cridar, però només em surt aire.

El mòbil rebota escales avall, fent pampallugues de llum.

No sé si estic estirada o de costat. No sé on tinc els braços.

—Ferran? —mormolo, amb un fil de veu.

Durant un segon etern, no respon.

Llavors sento un cop sec i el soroll de la clau girant.

Ens han tancat allà.

—Estàs bé Mariona? —pregunta en Ferran aixecant-se amb dificultat.

—Sí, i tu? Estàs sencer?

Em toco el cap, perquè m'he donat un bon cop.

—Sento un xiulet agut dins del cap, però poca cosa més. Què ha passat? —pregunta en Ferran, visiblement desorientat—. Has vist res? Estàs sagnant.

—No, només he sentit unes mans a l'esquena.

A la pantalla, els comentaris van a tota velocitat:

"Molt bon actor, el Ferran!"

"Això és un muntatge com una casa de pagès"

"Ei, que la noia està plorant de debò... Algú sap si és veritat?"

"És salsa de tomàquet, es nota molt!"

"Si fos de debò, ja haurien trucat a la policia. Jo ho faria"

Enfoquem la sala on hem anat a parar. Fa pudor de resclosit i ferro. Quan la llum enfoca les parets, però, se'ns talla la respiració. No és un soterrani normal. Està ple de retalls de diaris groguencs enganxats amb cinta adhesiva: tots parlen de desaparicions, de la màfia local, de l'arrest d'en "Vittorio el

Carnisser".

A terra, piles d'ossos i calaveres polsegoses s'amunteguen als racons, com si fossin deixalles. Hi ha una taula amb eines rovellades: ganivets, serres, cadenes... però el pitjor de tot és que no té pols.

—On ens hem fotut?

—Mariona... això... aquest edifici...

—Què li passa?

—Vaig veure una cosa. A internet.

—Ferran, què collons dius ara!

—Era d'un mafiós... italià —empassa saliva—. Si t'ho hagués dit no hauries volgut comprar el pis i era una oportunitat única.

—Què vols dir?

—El van tancar i van embargar-li-ho tot. Això ha de ser un cau ocult o alguna cosa semblant.

—I no se t'ha acudit dir-m'ho quan hem trobat la porta? Però en què coi pensaves?

De cop, caminant per damunt els nostres caps, se senten unes passes pesades. S'arrosseguen tranquil·lament. El directe segueix emetent, i milers de persones senten, en silenci, com la porta de dalt es torna a obrir amb el mateix grinyol d'abans.

Em giro per mirar en Ferran, però aquest està absent.

—Què passa?

—No tinc cobertura. He intentat trucar a la policia, però no he pogut.

—Però si estem en directe!

—Això és el que no entenc! Prova-ho tu!

Ho faig. Ho intento un cop i un altre amb un bon nombre de

números, amb tot, no aconsegueixo res.

—Truqueu a la policia! —crido desesperada cap a la pantalla del mòbil—. Estem al carrer del Carme, número 14! Truqueu ara mateix! No sé què està passant! Si us plau, truqueu a la policia!

"Sou ridículs! Quin teatre més dolent!"

"No podeu amagar-vos?"

"Ha, ha, he vist pel·lis més bones!"

"Vinga, va! És patètic"

"Truco ara mateix! Doneu més dades!"

—Gent, truqueu a la policia, si us plau! Això va de debò! —insisteixo.

Les passes ja fan cruixir les escales.

Em posa molt nerviosa la calma amb què baixa.

—Ferran, qui és? Què està passant?

—No ho sé, Mariona, però no podem perdre el control —em diu, abraçant-me. Tremola més que jo—. No ens separem, d'acord?

I em poso encara més nerviosa quan llegeixo un comentari que diu que ho ha fet, que ha trucat i que li han dit que en aquella direcció no hi ha res.

—Com que no? Però si és un edifici enorme! Tots els pisos es van vendre a la subhasta, que nosaltres hi érem! I hi ha un passadís, i portes... i un ascensor!

Doncs no. Segons la policia, l'edifici va ser enderrocat feia molts anys. Al seu lloc només hi ha un solar abandonat, ple de matolls.

M'agafo al Ferran.

Però el pitjor arriba ara, quan el Ferran enfoca un dels diaris,

un que sembla més nou que els altres: els nostres noms. Les nostres fotografies. No pot ser veritat, apareixem com a desapareguts!

"I ara què, fantasmes?"

"Algú us ha de conèixer... això no és normal"

"Fake, segur"

"Escapeu!"

"No surten els noms als registres de compra o alguna cosa així?"

Els comentaris es multipliquen.

"Jo plego, estic cagat!"

"Tranquils que visc a prop i ja se senten sirenes"

—Això no és cap broma —murmuro, mossegant-me els llavis—. No sé què coi està passant, però no és cap broma, de debò.

"Ei, penya, he buscat per internet l'adreça... surt rara"

"Volem més gore!"

"Rara com?"

"Heu buscat una altra sortida?"

"Foteu-li més canya!"

"Hi ha moviments de propietats cada dos per tres. Rotllo compravenda"

—Com pot ser? —xiuxiuejo—. És impossible. Ens van dir que no havia estat ocupat des de feia molts anys.

"Sí... jo també ho estic llegint"

"Quin mal rotllo tot el tema"

"Hòstia... què fort... tots els propietaris estan desapareguts"

"I torna a estar a la venda des d'aquest matí"

Em quedo glaçada.

—Estàs de conya? No fa gens de gràcia!

Llavors, entre els comentaris que no paren de pujar, n'apareix un de nou.

Usuari: Vittorio_14

"Benvinguts a casa meva."

Al mateix instant, les passes s'aturen just darrere nostre.

El mòbil em cau a terra.

La càmera encara grava.

I abans que la pantalla es torni negra, una cara pàl·lida apareix i somriu.

"Collons, què lleig!"

"Qui és aquest?"

"Ferran! Mariona! On sou?"

Però no són ells els qui contesten:

—Feia anys que no tenia convidats.

ALTRES PUBLICACIONS

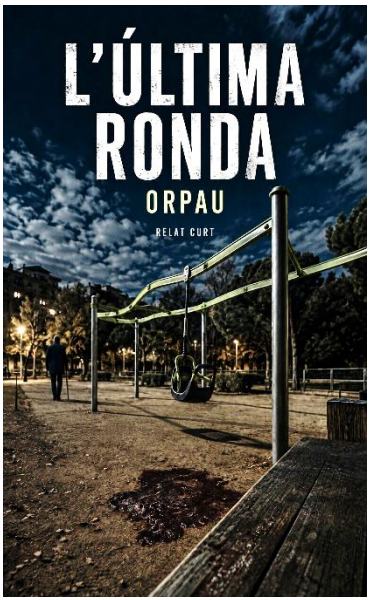

MÉS INFORMACIÓ A:
WWW.LECTURAENCATALÀ.CAT